

DELEGACIÓ DE JOVES

CALENDARI 2018

JESÚS, LUM DELS POBLES
BISBAT DE VIC

10 euros

*Import
inclou donatiu*

NOU!

**Calendari de la
delegació de joves**

Calendari de paret encolat mida A3.
Ajuda'ns en la tasca d'acompanyament de
joves i emporta't un fabulós calendari!

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Setembre-October

Sumari

3.011

ESGLÉSIA DIOCESANA		pastoral de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic
Senyor Bisbe	335	Decret 16/2017 de renovació de nomenament del canonge fabriquer de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic
Decrets		
322		Decret 10/2017 pel qual es redueix a ús profà l'església de l'hospital de la Santa Creu de Vic
324		Decret 11/2017 de nomenament del Rvd. Mn. Jean Hakolimana com a canonge de la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la seu de Manresa
326		Decret 12/2017 pel qual se suprimeix la vicaria perpètua de Sant Pau de Manresa
328		Decret 13/2017 de concessió de llicència per a celebrar la missa o altres accions sagrades en la capella privada de la finca mas Bojons de Sant Sadurní d'Osormort
331		Decret 14/2017 de renovació de nomenament del canonge mestre de capella de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic
		Homilies
333		Decret 15/2017 de renovació de nomenament del canonge prefecte de litúrgia i moderador de la cura
	345	Jornada Diocesana - Dia de la Catedral
	348	Inici tercera visita pastoral a l'Arxiprestat de Guillerries-Congost

351	Ordenació diaconal d'Andreu Figueras i Paz	Vicaria Judicial	374	Tribunal eclesiàstic: Decret de nul·litat de matrimoni 2/2008 Turró-Casalí
354	Enterrament de Mn. Joan Freixenet i Mas			
Altres textos		Cancelleria - Secretaria General		
357	Un nou futur és possible: siguem artesans de pau	375	Admissió a ordes i diaconat	
		375	Nomenaments	
		375	Cessaments	
Glossa setmanal		376	Necrologi	
358	Una nova oportunitat			
359	Som de nou convocats	Crònica Diocesana		
360	Jesús, llum dels pobles	379	Dia de la Catedral i Jornada Diocesana	
361	Nous beats màrtirs nostres	382	Lliçó inaugural Institut Ciències Religioses	
362	El rosari, pregària per la pau	384	Ordenació de diaca	
363	Mirada esperançada i agraïda	385	Visita de la Mare de Déu de Fàtima	
364	Cridats a ser una minoria creativa			
365	De missió a missió			
366	L'esperança de la vida eterna			
Activitats pastorals del senyor bisbe		SANTA SEU		
368	Setembre-octubre 2017			
		Sant Pare		
Vicaria Episcopal		388	Modificacions en el cànon 838 del codi de dret canònic. Carta apostòlica en forma de <i>motu proprio</i> «Magnum principium»	
371	Homilia enterrament Mons. Josep Casanova i Martorell			

Església Diocesana

Decrets

**DECRET 10/2017
 PEL QUAL ES REDUEIX A ÚS PROFÀ L'ESGLÉSIA DE L'HOSPITAL DE LA SANTA CREU DE VIC**

Atesa la petició presentada en data 4 de setembre del 2017, per la Fundació Hospital de la Santa Creu de Vic, respecte a la reducció a ús profà de l'església de l'Hospital de la Santa Creu de Vic, ja que no s'utilitza per al culte a causa de greus deficiències estructurals; i vist que s'ha traslladat el culte diví al Sant Crist a la capella de la residència «El Nadal» de Vic i el culte diví a la Mare de Déu de la Misericòrdia a l'església dels Dolors de Vic;

Atès que, segons els cc. 1212 i 1222§1 del CIC, una església pot ser reduïda pel bisbe diocesà a un ús profà no sòrdid, havent escoltat el Consell Presbiteral (c. 1222 §2);

I vist que en la reunió del susdit Consell Presbiteral del dia 14 de setembre del 2017 no es va trobar cap impediment per a donar resposta positiva a aquesta petició,

PEL PRESENT DECRET REDUEIXO a ús profà no sòrdid l'església de l'Hospital de la Santa Creu de Vic, atenent que l'ús a què es destinarà serà noble i que es respectarà la iconografia religiosa del lloc.

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 26 de setembre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova

Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez Zaragoza,

Canceller i Secretari General

DECRET 11/2017
DE NOMENAMENT DEL RVD. MN. JEAN HAKOLIMANA COM A CANONGE DE LA
COLLEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA

A l'estimat en Crist

RVD. MN. JEAN HAKOLIMANA

Pau en el Senyor.

PEL PRESENT DECRET, havent escoltat el Capítol, us nomeno canonge de la **Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa**, «*durante munere*», això és, mentre sigueu rector d'una de les parròquies de la ciutat de Manresa.

Espero que exercireu aquesta canongia d'acord amb els drets i obligacions comuns a tots els membres del Capítol, segons estableixen els Estatuts del Capítol, i que, amb l'ajuda del Senyor, contribuïreu eficaçment a fer que els actes de culte que se celebren en la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa assoleixin la finalitat que els és pròpia, això és, la glòria de Déu i la santificació dels fidels, i acceptareu les

tasques que el Capítol us pugui encomanar.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 27 de setembre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

**DECRET 12/2017
 PEL QUAL SE SUPRIMEIX LA VICARIA PERPÈTUA DE SANT PAU DE MANRESA**

Atesa la petició presentada en data 12 de setembre del 2017 per Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, capellà de la Vicaria perpètua de Sant Pau de Manresa, respecte a la supressió de l'esmentada Vicaria perpètua, ja que el nombre de fidels ha anat minvant i ha quedat reduïda de manera considerable tant l'activitat cultural com la pastoral;

Vista la conformitat del rector de la parròquia de Santa Maria del Montserrat de Manresa, dins la demarcació de la qual hi ha la susdita Vicaria perpètua, i arxiprest de l'arxiprestat de Manresa; i havent escoltat el Consell Presbiteral (c. 515§2 del CIC) que, en la seva reunió del 14 de setembre del 2017, va emetre el seu parer favorable;

PEL PRESENT DECRET SUPRIMEIXO la Vicaria perpètua de Sant Pau de Manresa incorporant el seu territori a la parròquia de Santa Maria del Montserrat de Manresa, continuant, mentre no es disposi el contrari, com a lloc de culte; així mateix, dispenso que els llibres parroquials siguin dipositats en aquesta parròquia de Santa Maria del Montserrat.

Disposo també que aquest decret sigui publicat en el Butlletí Oficial del Bisbat i que s'arxivi còpia d'aquest decret en l'arxiu parroquial de Santa Maria del Montserrat.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 26 de setembre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova

Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

David Gómez Zaragoza,

Canceller i Secretari General

**DECRET 13/2017
DE CONCESSIÓ DE LLICÈNCIA PER A CELEBRAR LA MISSA O ALTRES ACCIONS
SAGRADES EN LA CAPELLA PRIVADA DE LA FINCA MAS BOJONS DE SANT SADURNÍ
D'OSORMORT**

Atès que la Sra. Immaculada Pladevall Ribé va presentar una instància en data 15 de maig del 2017 (E2017-391), en la qual s'exposava que ha procedit a recuperar la capella ubicada a la finca anomenada Mas Bojons, propietat de la família, i sol·licitava que fos beneïda i que s'hi pogués celebrar de nou el culte diví;

Atès que el Vicari Episcopal per a l'acció pastoral i el clergat va visitar, d'acord amb el cànon 1224 §1 del Codi de Dret Canònic (CIC) vigent, la susdita capella privada i la va trobar instal·lada decentment, segons informe de data 16 d'octubre, comptant amb la mesa d'altar i dotada amb els objectes i ornamentals litúrgics necessaris per a la celebració de la Missa, i va considerar que posseïa la dignitat requerida perquè es pugui concedir la llicència per a celebrar-hi el culte diví;

Atès que per a celebrar la Missa o altres accions sagrades en una capella privada cal la llicència de l'Ordinari (CIC, cànon 1228);

PEL PRESENT DECRET autoritzo que en la capella privada, dedicada a la Mare de Déu del Roser, en el terme parroquial de Sant Sadurní d'Osormort, d'aquest bisbat de Vic, s'hi pugui celebrar Missa o altres accions sagrades, atenent-se, però, a les restriccions següents (cf. CIC, cànon 1225):

1. La Missa no s'hi podrà celebrar habitualment els diumenges i dies de festa de precepte, perquè, d'acord amb la Carta Apostòlica *Dies Domini* de Sant Joan Pau II (1998), «en diumenge, dia de l'assemblea, no s'han de fomentar les misses dels grups petits: no es tracta únicament d'evitar que a les assemblees parroquials els falti el necessari ministeri dels sacerdots, sinó que s'ha de procurar salvaguardar i promoure plenament la unitat de la comunitat eclesial» (núm. 36; cf. també Sagrada Congregació per al Culte Diví, *Instrucció sobre les santes misses per a grups particulars*, 1969, núm. 10). Així mateix, caldrà tenir en compte el que disposa el decret sobre les mesures immediates a prendre per a pal·liar la situació actual de manca de preveres i de vocacions al ministeri presbiteral (Bisbat de Vic, Decret 24/06 de 18 de desembre del 2006).

2. No s'hi podrà celebrar el sagrament del Baptisme ni del Matrimoni que, en tot cas, seran celebrats a la Parròquia de Sadurní d'Osormort.

Disposo que en la capella privada esmentada hi hagi els objectes de l'altar (creu, tovalleres, corporals, llibres litúrgics...), els vasos sagrats i els ornaments litúrgics adients;

Que sempre que en aquesta capella privada hi hagi alguna celebració litúrgica extraordinària es comuniqui al rector de la parròquia de Sant Sadurní d'Osormort perquè en tingui constància;

Que la benedicció es faci d'acord amb el ritu prescrit en els llibres litúrgics (CIC, 1229) i, un cop beneïda, es tingui cura d'estendre per triplicat l'acta corresponent, degudament signada i segellada, i se'n lliuri un exemplar a la parròquia, un altre a l'arxiu de la Cúria diocesana i un altre al propietari de la capella privada.

Que en tot cas sigui respectada la normativa aprovada pel Bisbat de Vic en referència als espais de culte (entre altres, *La cura pastoral de la parròquia. Orientacions per als rectors i col·laboradors parroquials* (desembre 2013); *Condicions per a deixar el Temple Parroquial per a Concerts* (BOBV núm. 2.924, març 2003).

Que cada any se celebri, almenys i sempre que sigui possible, una Missa en el dia de la festa de la Mare de Déu del Roser.

Recordo finalment que, un cop donada aquesta llicència, queda exclòs que la susdita capella privada es destini a altres finalitats no autoritzades (cf. CIC 1229) i que, tal com estableix el cànon 1224 §2 del CIC, no pot ser destinada a usos profans sense l'autorització de l'Ordinari.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 17 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe

David Gómez Zaragoza,
Canceller - Secretari General

DECRET 14/2017**DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL CANONGE MESTRE DE CAPELLA DE LA SANTA ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. LLIC. NARCÍS RIBA I CODINA, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de prorrogar-vos el temps de l'exercici de l'ofici de Mestre de Capella,

PEL PRESENT DECRET, us renovo el nomenament per a l'ofici de **MESTRE DE CAPELLA DE LA SANTA ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques a la Catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars de l'ofici de Mestre de Capella, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 26 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gomez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

DECRET 15/2017**DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL CANONGE PREFECTE DE LITÚRGIA I MODERADOR DE LA CURA PASTORAL DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. LLIC. JAUME CASAMITJANA i VILASECA, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de prorrogar-vos el temps de l'exercici de l'ofici de Prefecte de Litúrgia i Moderador de la cura pastoral,

PEL PRESENT DECRET, us renovo el nomenament per a l'ofici de **PREFECTE DE LITÚRGIA I MODERADOR DE LA CURA PASTORAL DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL**

BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques de la Catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars dels oficis de Prefecte de Litúrgia i de Moderador de la cura pastoral, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 26 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova

Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,

Canceller i Secretari General

DECRET 16/2017**DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL CANONGE FABRIQUER DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. MN. JOSEP M. RIBA I FARRÉS, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de prorrogar-vos el temps de l'exercici de l'ofici de Fabricer,

PEL PRESENT DECRET, us renovo el nomenament per a l'ofici de **CANONGE FABRIQUER DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques de la Catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars de l'ofici de Fabriquer, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 26 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

DECRET 17/2017
DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL CANONGE ARXIVER DE LA SANTA ESGLÉSIA
CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. DR. MIQUEL DELS SANTS GROS i PUJOL, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de prorrogar-vos el temps de l'exercici de l'ofici d'Arxiver,

PEL PRESENT DECRET, us renovo el nomenament per a l'ofici de **CANONGE ARXIVER DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques de la Catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars de l'ofici d'Arxiver, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

DECRET 18/2017
**DE NOMENAMENT DEL SECRETARI DEL CAPÍTOL DE CANONGES DE LA SANTA
 ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. LLIC. NARCÍS RIBA i CODINA, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic, vista la petició de Mons. Fèlix Guàrdia i Torrents de ser rellevat en l'ofici de Secretari, us va elegir per a l'exercici d'aquest ofici;

I vist que, segons l'art. 36 dels Estatuts del Capítol, «una mateixa persona podrà tenir, si el Bisbe o el Capítol així ho determinen, més d'un ofici»,

PEL PRESENT DECRET, us nomeno per a l'ofici de **SECRETARI DEL CAPÍTOL DE CANONGES DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques de la Catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars de l'ofici de Secretari, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

DECRET 19/2017
DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL CANONGE PENITENCIER DE LA SANTA ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. MONS. JOSEP JUTGLÀ I CARALT, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de prorrogar-vos l'exercici de l'ofici de Canonge Penitencier,

PEL PRESENT DECRET us renovo el nomenament per a l'ofici de **CANONGE PENITENCIER DE LA SANTA ESSLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un altre

quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

I, en virtut d'aquest ofici, d'acord amb el c. 968,1 del Codi de Dret Canònic, us recordo que fruïu de la facultat de rebre confessions i que, d'acord amb el cànon 508 del susdit Codi, teniu la facultat ordinària, que no podeu delegar en altres, d'absoldre en el fur sacramental de les censures *latae sententiae* no declarades, ni reservades a la Santa Seu, fins i tot els qui no són de la diòcesi però s'hi troben, i els diocesans fora del territori de la diòcesi.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques a la catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars d'aquest ofici, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

DECRET 20/2017**DE NOMENAMENT DE CANONGE PENITENCIER AD CASUM DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**

A l'estimat en Crist,

MOLT ILLTRE. LLIC. NARCÍS RIBA I CODINA, pvre.,

Canonge de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Pau en el Senyor.

Atès que, en la reunió del dia 2 d'octubre del 2017, el Capítol de Canonges de la Catedral de Vic acordà de proposar-vos per a l'ofici de Penitencier *ad casum*,

PEL PRESENT DECRET us nomeno per a l'ofici de **CANONGE PENITENCIER AD CASUM DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC**, per un quadrienni, d'acord amb l'Art. 9 dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

I, en virtut d'aquest ofici, d'acord amb el c. 968,1 del Codi de Dret Canònic, us recordo que fruiu de la facultat de rebre confessions i que, d'acord amb el cànon 508 del susdit Codi, teniu la facultat ordinària, que no podeu delegar en altres, d'absoldre en el fur sacramental de les censures *latae sententiae* no declarades, ni reservades a la Santa Seu, fins i tot els qui no són de la diòcesi però s'hi troben, i els diocesans fora del territori de la diòcesi.

Espero amb tota confiança que, amb l'ajuda del Senyor, exercireu aquest càrrec a major glòria de Déu i al servei dels fidels que participin en les celebracions litúrgiques a la catedral i que tindreu en compte les obligacions particulars d'aquest ofici, assenyalades en els estatuts capitulars.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 d'octubre del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

Homilies

JORNADA DIOCESANA - DIA DE LA CATEDRAL

Catedral de Vic, 17-9-2017

1Ma 4,52-59 // 1Jn 1, 1-7 // Jn 4,5-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La nostra família diocesana té una cita anual en el Dia de la Catedral. En aquest temple, que simbolitza la nostra Església, i en aquesta assemblea, que formem tots nosaltres: el bisbe, amb els seus preveres i diaques, i tot el poble fidel celebrant l'Eucaristia; en aquesta assemblea eucarística es fa visible el misteri de l'Església de Déu que pelegrina en aquesta terra de la diòcesi de Vic. Gràcies per ser-hi! Gràcies per estimar la vostra Església! Gràcies, sobretot i per damunt de tot, per estimar Crist!

Avui mateix, 17 de setembre, celebrem la solemnitat de la dedicació d'aquesta catedral. Fou el bisbe Francesc Veyan qui, l'any 1803, la va dedicar. Han passat més de dos-cents anys, i aquest temple, hereu de les dues construccions anteriors que ens porten al segle IX de la nostra era, ens parla de la continuïtat de la celebració cristiana en aquest mateix lloc; més de mil cent anys, si bé la fe cristiana en aquesta terra es remunta a més enllà del segle VI. Tenim, doncs, més de mil cinc-cents anys d'història de fidelitat de Crist a la seva Esposa, que és l'Església, en aquesta terra. I a més tenim la certesa que Jesús sempre romandrà fidel. Com diem en el salm: *Perdura eternament el seu amor* (135). La nostra acció de gràcies al Senyor s'eixampla a més per la fidelitat de tants i tants, de milers i milers, d'una multitud immensa d'homes i dones que han

mantingut encesa la flama de la fe en aquesta terra, en els nostres pobles i ciutats, en les nostres parròquies.

Celebrem la dedicació d'aquest temple que ens simbolitza a tots nosaltres. Però siguem ben conscients de qui són les veritables pedres d'aquest temple de Déu, que és l'Església: són els qui donen a Déu el veritable culte en aquest temple. Aquests són les pedres vives de l'edificació de Déu. Hem escoltat com Jesús deia a aquella dona samaritana que li plantejava en quin lloc s'adora amb veritat Déu. Serà el temple de Jerusalem? O el temple on adoraven els samaritans? La resposta de Jesús és clara: ja no és en cap lloc concret; més ben dit, el cor del qui adora el Pare en esperit i en veritat és el veritable temple i l'únic temple. Però, qui pot tenir aquest cor? Jesús, en una ocasió, va dir als qui buscaven raons per a matar-lo, assenyalant el temple de Jerusalem: *Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies* (Jn 2,19). I comenta Joan, l'evangelista: *Però ell es referia al santuari del seu cos*. Jesucrist és el temple de Déu. El seu cos és el temple de Déu, enmig del món. Solament els qui per la fe en Crist entren a formar part del seu Cos, que és l'Església, donen el culte autèntic al Pare. Ser el Cos de Crist: aquesta és la nostra identitat més pregona, que ens porta a l'adoració en esperit i en veritat del Pare.

Deia amb força sant Agustí: «Aquest és el sacrifici dels cristians: molts en un sol cos en Crist» (*Hoc est sacrificium christianorum: Multi unum corpus in Christo*). Adonem-nos del do que hem rebut i que ens depassa. Tots els qui som aquí fem present tota la nostra diòcesi, que té el gran do de ser el Cos de Crist. Quina meravella! Tots nosaltres, essent molts, som un sol cos, el Cos de Crist. La diversitat, do de Déu, no és pas motiu de divisió, sinó d'enriquiment de la unitat. Som diversos en edat, en el color de la pell, en la procedència, en les percepcions socials o polítiques, en els ministeris i els dons i carismes rebuts en l'Església, en la llengua materna...; però en Crist hem trobat la unitat. Som u en Crist. Aquest és el gran do que hem rebut per pura misericòrdia de Déu i que dóna resposta a l'anhel d'unitat que tota persona porta en el seu cor. Però també, al mateix temps, som cridats a portar el testimoniatge d'aquesta unitat, d'aquesta pau i d'aquesta concòrdia a tots els homes, a tota la humanitat; als qui tenim a prop i als qui són lluny. La unitat és el do que Crist ha aconseguit per a tots els homes. Ens diu el Concili Vaticà II: «L'Església és en Crist com un sagrament o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (LG, 1).

Gràcies, Senyor, pel do de la fe que ens heu donat! Gràcies, Jesús, pel do de la vostra Església! Gràcies, oh Pare, per fer de tots nosaltres el Cos del vostre Fill enmig del món! Gràcies, Esperit Sant, per fer la meravella de la unitat en la diversitat! Gràcies, oh Déu, per fer de tots nosaltres, la vostra Església, estesa arreu del món, un poble unificat des de la vostra unitat eterna i indissoluble, la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant (cf. LG, 4).

Com a Església diocesana iniciem un nou curs pastoral dins el Pla Diocesà de Pastoral: *L'alegria d'evangelitzar*. I en aquest curs volem posar la nostra mirada evangelitzadora en *Jesús, llum dels pobles*. El nostre convenciment més profund és que Jesús, el qui va dir d'ell mateix: *Jo sóc la llum del món*, és la veritable i única llum del món, la llum dels pobles. Tot repassant la nostra història, la història del nostre país, dels nostres pobles i ciutats, veiem com n'ha estat, de gran, la petjada que la fe en Crist ha deixat. Una història que, malgrat la presència del pecat dels homes, manifesta el bé que la fe cristiana ha fet a les persones i a les famílies. Hem de valorar i ser capaços d'explicar les aportacions que la fe cristiana ha fet i fa a la nostra societat. I això en tots els camps: socials, econòmics, culturals...; en tot el que és humà.

Una cultura cristiana és present entre nosaltres, i en aquesta, encara que sense adonar-se'n, són immersos els nostres germans que no viuen la fe cristiana o àdhuc la refusen. És missió nostra donar-los la paraula i el testimoniatge oportuns, per a ajudar-los a descobrir qui hi ha darrere d'aquestes expressions culturals. No podem callar, ni podem apropiari-nos amb orgull insà del que té la seva font en Crist. Hem de saber donar raó de la nostra manera de viure pròpia dels cristians que ha generat aquesta cultura cristiana tan nostra. El sant pare Francesc ens ensenya: «Quan en un poble s'ha inculturat l'Evangelí, en el seu procés de transmissió cultural també transmet la fe de maneres sempre noves... Cada porció del Poble de Déu, en traduir en la seva vida el do de Déu segons el seu geni propi, dóna testimoniatge de la fe rebuda i l'enriqueix amb noves expressions que són eloqüents» (EG, 122).

Germans, retornem a Crist més i més. Ell és l'ànima del món. L'únic drama del món, que es desenvolupa en diferents escenaris i en diferents temps, es realitza en el cor de l'home, de cada persona que accepta o refusa Jesús, el rostre de l'amor misericordiós de Déu. Un drama, però, que té un protagonista que, tot i semblar absent, és present. L'amor de Déu mai no abandona la humanitat. I ell continua, en el seu Fill fet home,

viu i ressuscitat, present en el seu Cos que és l'Església, present en tots i cada un de nosaltres, que som el seu Cos, oferint el seu amor, trucant a la porta del cor dels homes, a fi que en ell trobin la pau, la unitat i l'amor que desitgen. Aquesta és la nostra missió evangelitzadora que el nostre món, que la nostra societat necessita en aquests moments, com sempre. Aquesta nostra pobra missió evangelitzadora a la qual som cridats a participar de tot cor serà un nou inici –inici necessari per a un futur en pau i en llibertat– de cultura cristiana en aquesta terra. Perquè els qui creuen en Crist, els qui s'han deixat captivar per Crist i formen la seva Església, allà on són fan brollar, de manera quasi imperceptible, talment un bosc que va creixent, sense fer soroll, una cultura cristiana. És així com Crist és la llum dels pobles. Solament el qui s'ha trobat amb Crist, com el seu únic Salvador i Senyor, fa possible una cultura cristiana: en ell mateix, en la seva família, en la seva colla, en el seu lleure, en...

Encomanem-nos a santa Maria, estel de l'evangelització, mare de l'Evangeli vivent, perquè tots nosaltres donem al nostre món el testimoniatge de Crist, llum dels pobles. Que ella, que és la mare del Príncep de la Pau, sigui la nostra intercessora a fi que siguem per als nostres germans sentinelles del demà, del món nou «on resplendeix la plenitud de la pau; allà on podrem celebrar la unitat perfecta i la reconciliació sense fi» (Pregària eucarística «de reconciliació» II). Amén.

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE GUILLERIES-CONGOST

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 9-10-2017

Dilluns XXVII – I

En l'inici de la meva tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Guilleries-Congost, estimats germans, us demano la vostra pregària al Senyor, l'únic i veritable Pastor de la seva Església, pel fruit de santedat i d'evangelització d'aquest moment de gràcia de Déu que és la visita pastoral.

En les lectures pròpies d'aquest dia el Senyor ens parla i nosaltres farem bé d'escoltar-lo. Dues paraules sobresurten clarament: *Vés a predicar*, és l'encàrrec que rep el profeta Jonàs; i *doncs tu fes igual*, les paraules de Jesús a qui ha escoltat la paràbola del bon samarità. Aquestes paraules, en l'inici de la visita pastoral, són tant per al

bisbe, que he de viure en primera persona la visita pastoral en totes i cada una de les parròquies i comunitats de l'arxiprestat que he de visitar, com també per a tots els membres de l'Església que formen aquesta realitat pastoral de l'arxiprestat de Guillerics-Congost, com també per a vosaltres, que celebren l'eucaristia en aquesta capella on hi ha el sepulcre de sant Bernat Calbó, bisbe de la nostra diòcesi i intercessor pel fruit espiritual de la visita pastoral.

Vés a predicar a Nínive, la gran ciutat, i fes-li saber que m'ha arribat el clam de la seva maldat. Davant aquest encàrrec, Jonàs fuig. Vol fugir de la paraula del Senyor perquè se li fa pesada l'encomanda rebuda. Ell ho veu impossible. ¿Com podrà un home sol fer arribar una paraula forta, com és la denúncia dels seus pecats, a una ciutat, a una gran ciutat? Però, com diu el salm (139): On aniria lluny de la vostra presència, Senyor? (v. 7). Fugir de Déu és fugir d'un mateix. I això és impossible. Provaré de prendre les ales de l'aurora? / Aniré a viure a l'altre extrem del mar?/ També allà les teves mans m'hi portarien, / també allà m'hi vindrien a buscar (vv. 9-10).

La crida del Senyor a tots i cada un de nosaltres, personalment i comunitàriament, l'hem de sentir en el nostre cor. El sofriment en el cor de Déu que estima la humanitat, que estima el nostre poble i que veu com lluny d'ell no hi ha repòs, és la raó primera de la crida evangelitzadora que ell ens adreça a nosaltres. Obrir els ulls del nostre cor per veure i sentir el sofriment en el cor dels nostres germans que no coneixen Crist, ha de ser per a nosaltres una empenta per a llançar-nos de veritat a la missió evangelitzadora, aquí i ara.

Quines són les pors que ens impedeixen de complir del tot i millor la missió rebuda? Sentir por –com hem vist en el profeta Jonàs– és condició humana. És la manca de confiança en el Senyor? És la falta d'esperança que no ens escoltaran? És la immensitat de la tasca a fer que ens porta a la perplexitat? ¿Serà perquè no estem prou convençuts que Crist és l'únic salvador de l'home, l'únic que pot donar sentit a la vida d'una persona, obrir un futur esperançat? O, encara més senzill: no acabem de ser del tot missioners perquè no sentim o no volem sentir la crida evangelitzadora que ens arriba del cor de Jesús, *que en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor se n'apiada* (Mt 9,36).

El profeta Jonàs, tot fugint de la crida del Senyor, experimenta un naufragi i és engolit pel monstre marí. Quins són els «naufragis» que haurem de viure per a adonar-nos de

la urgència de l'anunci de Crist als nostres germans? Jesús diu en l'evangeli a aquells que demanaven signes per a creure: *Quan arriba el capvespre, dieu: «Cel rogent, bon temps!» I de bon matí: «Cel roig i fosc, mal temps, avui» ¿Vosaltres, doncs, sabeu interpretar l'aspecte del cel i no sou capaços d'interpretar els signes dels temps? (Mt 16,2-3).* Obrim els ulls als signes dels temps i demanem al Senyor la seva saviesa per a entendre què ens diu el Senyor en el que vivim personalment, familiarment i socialment. Necessitem escoltar amb profunditat. Necessitem la llum de l'Esperit. Necessitem una mirada més àmplia per a tenir la del Senyor, la mirada misericordiosa de Déu per a escoltar la crida missionera, com *Jonàs, que es quedà dintre el monstre tres dies i tres nits.*

Doncs tu fes igual, són les paraules que el Senyor va dir a aquell mestre de la Llei que, volent posar-lo a prova, li pregunta: Qui són els altres?, als quals hem d'estimar com a un mateix; i rep com a resposta la paràbola del bon samarità. Nosaltres, cristians, membres de l'Església, hem d'escoltar aquesta invitació de Jesús també en primera persona. Un cor que veu, el cor d'aquell bon samarità de la paràbola de Jesús, ha de ser el nostre cor, ben atent i ben sensible a les necessitats dels nostres germans que sofreixen en el cos o en l'esperit. Una mirada atenta als germans de la comunitat cristiana i a tots els homes. La unitat, la pau i la caritat en el si de les comunitats és una necessitat per a l'anunci evangelitzador. Hi ha més gran veritat on hi ha més gran amor. Un amor al germà més enllà de la mirada del món, que de manera subtil intenta de posar límits al nostre amor, fent néixer les «fòbies» políticament correctes en cada moment. L'atenció als desvalguts, tant de lluny com de prop; la denúncia de les injustícies; la defensa de la vida humana en totes les fases de la seva existència; el respecte als drets humans; el treball per la pau, essent artesans de pau, a casa, en l'escola, en tot lloc; el foragitament de tota fòbia. Totes aquestes actituds valentes en les nostres comunitats i en la nostra societat han de ser companyes de camí dels cristians, com ho va ser per al bon samarità. Obres de caritat concretes, fent el bé a les persones, com és realitat en les Càritas de cada parròquia i altres institucions que fan el bé a les persones; això és el que plau al Senyor i dóna el bon testimoniatge de la fe que actua per la caritat.

Evangelització i caritat. Caritat evangelitzadora i evangelització amarada de caritat. Aquests són els reptes que tenim al davant en aquest moment de la nostra Església i del nostre món. Que la tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerries-Congost sigui un moment intens de gràcia per a complir la missió pròpia del bisbe, que és encorat-

jar en la santedat i en la missió les persones i les comunitats de l'Església que ha de servir en nom i en persona de Crist. Ens encomanem mútuament a sant Bernat Calbó i als beats màrtirs de moltes parròquies d'aquest arxiprestat. Que santa Maria, Estel de l'evangelització, Mare del bon amor, ens sigui intercessora i model per a llançar-nos a l'aventura de la nova evangelització, a l'anunci de l'Amor que no mor mai. Amén.

ORDENACIÓ DIACONAL - Andreu Figueras Paz

Sant Andreu de Tona, 22-10-2017

Nm 3,5-9 // Ac 8,26-40 // Mt 20, 25b-28

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Rector d'aquesta parròquia de Sant Andreu de Tona,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres i diaques,
Andreu i els seus familiars,
Germans tots.

En nom de l'Església he escollit aquest germà nostre per a l'orde del diaconat. L'Andreu ha fet un camí llarg de seguiment del Senyor i de discerniment de la crida específica que ell li fa. Avui, en aquesta parròquia de Tona, de grans records i vivències per a ell i per a tota la seva família, especialment en recordança dels seus pares, al cel siguin, ha escoltat com el seu nom ressonava en aquest temple i ell ha respost amb convicció. Ha estat Déu mateix qui per mitjà de la seva Església, estimat Andreu, t'ha cridat a ser servidor seu, per tal que rebis el sagrament de l'orde, en el grau del diaconat. Avui entraràs en l'orde dels diaques, al servei de l'Església de Vic.

En la primera lectura hem escoltat com el Senyor escull la tribu de Leví a fi que sigui ajudant del gran sacerdot Aaron i dels sacerdots d'Israel per al culte a Déu, en la tenda de l'aplec, primer, i després, en el Temple de Jerusalem. Aquests levites són figura, en la tradició cristiana, dels diaques, servidors en el culte cristià. Els diaques, col·laboradors del bisbe, són les mans i els ulls del bisbe, per tal que el servei al Poble del Senyor arribi millor a tots, sense cap distinció. Així com els levites eren ajudants del gran sacerdot, els diaques exerceixen el seu ministeri en unió amb el bisbe diocesà,

en allò que el bisbe els encomana per al servei de l'Església i per al servei dels homes. El culte cristià no es redueix a l'aspecte sagrat o litúrgic. El cristià és el qui ha d'oferir el culte veritable a Déu ofrenant tot el que és, com ens recorda sant Pau: *Per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable a Déu. Això ha de ser el vostre culte veritable* (Rm 12,1). Per això mateix el ministeri propi del diaca en la comunitat cristiana, com tot ministeri eclesial, és al servei del sacerdoci comú dels fidels, el sacerdoci que ens uneix a tots els cristians. Des de la centralitat de l'Eucaristia, tota la nostra vida ha de ser un testimoniatge de fe, amb la paraula i la vida, cada un de nosaltres en la vocació específica que ha rebut en l'Església.

El ministeri del diaca en l'Església, en el que li és específic, el servei, és una riquesa per a tota la comunitat. L'Església, tota ella, per naturalesa, servidora, i, formada pels qui som seguidors de Crist, no podem fer res més que ser servidors de Déu i dels homes. Un cristià que no serveix no serveix per a res. Un cristià que no ha entès i que no viu en actitud de servei no es pot dir deixeble de Jesús, que *no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la vida com a preu de rescat per tots els homes*. En aquesta Església, doncs, tota ella servidora, hi ha instituit el ministeri del servei, de la diaconia. Els diaques són els qui han de servir, de tal manera que tota la comunitat cristiana recordi i visqui el que li és propi, el servei. Avui per la imposició de les meves mans episcopals i per la pregària de l'Església, Andreu, rebràs la força de l'Esperit Sant, com tot seguit farem, i amb aquestes paraules centrals i fonamentals: «Feu davallar, Senyor, damunt d'ell l'Esperit Sant, que l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri» (*Pregària d'ordenació*). Adonem-nos-en bé, germans estimats: avui no donem un encàrrec a un germà nostre, sinó que preguem el Senyor perquè transformi el seu cor, amb els dons del seu Esperit Sant, Esperit d'Amor, Esperit de Comunió, a fi que sigui enmig de la comunitat transparència de Crist servent dels homes. L'Església viu tota ella dels dons del seu Espòs. Cada vocació, cada consagració és un regal del Senyor a favor de la seva Església, a favor de tots nosaltres. Andreu, avui el Senyor t'allibera, et fa el do del seu Esperit, perquè siguis tot tu, tota la teva persona, en tot el teu ministeri diaconal, un do per a la comunitat diocesana. Amb la força de l'Esperit que avui rebràs podràs dir, semblant a sant Pau: «Visc –estimo, serveixo–, però no sóc jo, sinó que és Crist –en l'Esperit– qui viu –estima i serveix– en mi» (cf. Ga 2,20).

En la segona lectura hem escoltat com el diaca Felip, un dels set homes provats que els apòstols escolliren per a ajudar-los en el servei als pobres (cf. Ac 6,1-7), exerceix el ministeri de l'anunci evangelitzador. Portat per l'Esperit es fa proper al carruatge de l'alt funcionari i tresorer de la reina dels etiòps. S'apropa i es posa en diàleg amb ell, explicant-li el sentit de l'Escltura que llegia i que, sense Crist, no tenia llum plena. Andreu, reps el ministeri de diaca en aquests moments en què la nostra Església sent amb força com el Senyor li demana sortir més i més als camins del món per anunciar l'Evangelí, per anunciar Crist a tots els homes. Sense Crist l'obscuritat i, amb ella, la tristesa i la por fan niu en el cor de l'home. Però, com ens ensenya el papa Francesc, «la joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). Has de sentir, doncs, ben forta la crida a sortir portant la bona Nova de Crist a tots els homes, especialment als més pobres, als qui cerquen el sentit de la vida, als qui, sense paraules, et demanen Crist, el qui pot omplir del tot el seu cor. No és temps de grans collites, és temps de sembra pacient i esforçada. És temps d'escolta profunda de l'Esperit per a llançar-nos tots junts a l'aventura missionera. Sí, els ministres de l'Església hem de ser més i més missioners i, amb el testimoniatge i el treball, suscitar i acompanyar vocacions missioneres, tant ací, en aquesta terra nostra, que cada dia és més país de missió, com en la missió universal. La missió per a tota l'Església és única, i tots, laics, religiosos, diaques, preveres, bisbe, som cridats a donar-hi la resposta d'acord amb la nostra vocació i els dons i carismes rebuts.

Estimat Andreu, ara per la imposició de les mans i la pregària seràs ordenat de diaca al servei de l'Església. El diaca exerceix el seu ministeri en comunió amb el bisbe, en la diaconia de la paraula, de l'altar i de la caritat, al servei de tothom. Com a ministre de l'altar proclama l'evangelí de Jesucrist, enmig de l'assemblea cristiana; prepara, a l'altar del sacrifici d'acció de gràcies, el dons rebuts de mans dels fidels i distribueix el Cos i la Sang del Senyor que el sacerdot, en persona de Crist, ha consagrat. A més, d'acord amb la missió rebuda del bisbe, els diaques han d'exhortar i educar en la doctrina santa, tant els fidels com els infidels; presideixen la pregària de la comunitat, administren el baptisme, assisteixen la celebració del matrimoni i el beneeixen, porten la comunió als malalts i el viàtic als moribunds i presideixen les exèquies cristianes. Han d'exercir el seu ministeri de servei, sense oblidar el que ensenyava sant Policarp: «Que els diaques siguin misericordiosos, diligents, i es comportin conforme a la veritat del Senyor, que es va fer servidor de tots.»

Ara l'Església, abans d'ordenar el nostre germà, li demana que expressi públicament el compromís de complir fidelment el ministeri de diaca, amb la donació del seu ésser al Senyor, en la castedat de vida, en l'obediència eclesial, en el compromís de pregar pel poble, en el desig de configurar-se més i més a Crist. Però no solament això, sinó que l'Església, per la nostra veu, prega Déu, Pare sant, Déu omnipotent, amb la intercessió dels sants, pel qui ha estat escollit per al ministeri de diaca. Preguem avui per ell, però l'Església, tots nosaltres, tenim el deure i el goig de pregar sempre per aquell que avui rebrà el do del diaconat. Andreu, no estaràs mai sol! L'Església que pelegrina i la del cel t'acompanyaran sempre. No estem mai sols; ens acompanyen els sants i els qui ens han precedit a les estances eternes. Mira com n'han estat, de fidels, i aprèn a imitar-los. Vull solament fer esment del beat Amadeu Costa, religiós claretià, fill d'aquesta parròquia de Tona, que ahir, juntament amb cent nou germans claretians –sacerdots, religiosos, estudiants–, fou beatificat a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Ell, el beat Amadeu Costa, amb només vint anys, va segellar la seva vida de fe i de seguiment de Crist, vessant la seva sang. L'odi a la fe cristiana no va poder arrencar del seu cor l'amor a Crist, el compromís de ser del tot del Senyor en la vida religiosa i el seu desig de ser sacerdot. Que sigui sempre intercessor teu en la donació a Déu i als germans! Amén.

ENTERRAMENT DE MN. JOAN FREIXENET I MAS

Sant Fruitós de Bages, 28-10-2017

Rm 14,7-9.10b-12 // Mt 25, 31-46

Mn. Joan Freixenet i Mas ens ha deixat, perquè ha estat cridat a la casa del Pare. Després d'una llarga vida, noranta anys, i d'una intensa activitat sacerdotal durant seixanta-tres anys, ara reposa en la pau eterna, juntament amb els seus familiars que l'havien precedit i amb tots aquells que ell ha estimat i servit en el seu ministeri. I nosaltres, en aquesta església parroquial de Sant Fruitós de Bages, en la qual celebrà tantes vegades els misteris de la fe cristiana a favor dels seus germans, com a rector; en aquest temple nosaltres preguem per ell i l'acomiedem amb el dolor per la separació i amb l'agraïment a Déu per la seva vida lliurada a favor dels seus germans, en tots els ministeris que l'Església li ha encomanat.

En aquests moments ressonen en el nostre cor les paraules que sant Pau expressava als cristians de Roma: *Vivim per al Senyor, morim per al Senyor*. Hi ressonen, perquè les veiem reflectides en la vida de Mn. Joan Freixenet. Ell no va voler res més, en la seva vida sacerdotal, que servir els seus germans per amor a Crist. Ho feia sempre amb l'actitud del qui no vol rescabalar-se a favor seu, sinó donar-se del tot als altres. Sempre amb una actitud realista, de servir els altres i de donar resposta a les necessitats concretes dels seus germans; des d'aquesta actitud realista vivia per al Senyor. I això ho va fer durant tota la seva vida en els ministeris encomanats; i ho va fer fins al final, fins que les forces ho feren possible, servint en la celebració de la missa dominical a la parròquia de Sant Martí de Torroella.

Vivim per al Senyor, morim per al Senyor. Es diu que una persona mor com ha viscut. I això ho podem dir de Mn. Joan Freixenet. La malaltia, que l'ha anat afeblint fins a la mort, ha estat viscuda per ell amb esperança i amb ganes de continuar lluitant sempre, fins al final. La pregària senzilla i sempre sacerdotal l'ha acompanyat. Qui prega es manté amb el cor esperançat. I així el qui ha viscut per al Senyor, també ha mort per al Senyor. Aquest és el sentit de la nostra vida, il·luminat per la fe en Crist. És Déu, amor i misericòrdia, el qui ens ha creat, donant-nos la vida. Som d'ell! Per això vivim per a ell. Però també és clar que anem vers el Senyor. La meta de la nostra vida no és el no-res –com volen fer-nos pensar alguns–; no és un mur infranquejable; sinó que la nostra vida té la seva meta, el seu fi en el trobament amb el Senyor. Som cridats a rebre l'abraçada eterna d'amor del Pare en la vida eterna. La mort forma part de la vida, és una porta oberta a l'esperança. I no una esperança qualsevol, sinó l'esperança que significa creure en l'amor. Sí, creiem en l'Amor de Déu. Per això és tan bo viure per al Senyor i morir per al Senyor.

Veni, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Són aquestes paraules les que esperem escoltar tots nosaltres, després del nostre pelegrinatge per aquest món vers la pàtria definitiva; cada un de nosaltres personalment, amb el desig que siguem tots nosaltres. El qui anhela de veritat el cel, sap que en el cel hi vol tots els homes. No volem ningú exclòs d'aquest reialme de la pau eterna. Qui en el seu desig exclogui algú del Regne del cel, ell mateix se n'exclou. En l'evangeli que hem escoltat en la missa exequial pel nostre germà hem vist com Jesús es presenta com el Jutge universal a la fi dels temps, que separarà les ovelles de les cabres. Les paraules de Jesús mai no són de condemna. Però sí que són

de crida a la conversió. Ningú no pot heretar la vida eterna si no ha viscut com a fill de Déu, en l'amor misericordiós envers els seus germans més petits. El camí de la veritable humanitat, avui com sempre, és el de l'amor sense distincions, és l'amor atent a les necessitats dels germans, amb les obres de misericòrdia. Qui tanca el cor al seu germà, tanca el cor a Jesús mateix. *Cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida*, ens ha dit sant Pau. I ningú que no tingui el cor obert a Jesús, salvador dels homes, rostre de la misericòrdia del Pare, no podrà pas entrar en les estances de la vida eterna, en l'aplec de la nova humanitat, en la plenitud de la vida, de l'amor i de la pau.

El nostre germà, Mn. Joan Freixenet, ha estat presentat davant de Jesús, el qui és el Jutge de misericòrdia, i, aquesta és la nostra esperança, el Senyor ha trobat en el seu cor i en les seves mans tot el que ell ha viscut de donació i de servei als germans. La mateixa vida sacerdotal és de servei a la comunitat, als germans, als homes sense distinció. Potser també, perquè tots som fets de pols, les mancances i defallences, els errors i els pecats es fan presents en la nostra vida, que necessita la misericòrdia guaridora del cor; és aquesta la que demanem per a ell en aquesta pregària intercessora i en la gràcia infinita del sacrifici de Crist ofert en la missa exequial pel seu etern descans.

Els qui més heu tingut la sort de compartir la vida amb ell, començant per la seva família i per tots els qui heu estat en les parròquies per ell servides, sou testimonis de com era el seu cor i la seva vida. En la pregària per ell oferim al Pare tot el bé que ens ha fet amb les obres a favor nostre i amb el testimoniatge de fe i de caritat. Aquesta nostra pregària que brolla del cor que estima Mn. Joan Freixenet és plaent al Senyor que vol que ens estimem els uns als altres i que ens acompanyem pel camí d'aquest món amb la caritat que brolla de la fe en Crist, mort i ressuscitat.

Encomanem, doncs, el nostre germà en la seva mort. Ell, que sempre va creure en Jesús, vencedor del pecat i de la mort, que ara sigui presentat davant de Crist i rebi la corona dels qui han estat servidors fidels i prudents (cf. Lc 12,42). L'encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu i Reina dels apòstols, en l'advocació de Joncadella, patrona del Bages, a qui ell serví en el seu santuari. Que li sigui mare i advocada, davant el seu Fill i Senyor nostre, Jesucrist. Amén.

Altres textos

UN NOU FUTUR ÉS POSSIBLE: SIGUEM ARTESANS DE PAU

Els fets viscuts en aquests darrers anys i les violències dels darrers dies em porten a dir-vos que és possible un nou futur on regni la pau i la concòrdia. Per això, els qui volem ser seguidors de Crist hem de ser protagonistes, en aquest moment històric, essent artesans de pau.

Cerquem sens defallir la cultura del diàleg en el respecte i el reconeixement de l'altre en la seva dignitat i en la seva diversitat de pensament. Aquest és temps de construir ponts vers l'altre, de ser propers a la família i amics. No us allunyeu dels qui pensen diferent, ans considereu-los com a germans. Us convido a enraonar, a teixir el bé comú amb les vostres idees amb concòrdia. Com a bons artesans -per a tot hi ha un temps- no busqueu la immediatesa, estimeu sense límits.

Això demana eradicar del nostre cor qualsevol espurna d'odi o rancúnia. Promoure la pau significa dir no a qualsevol violència i, ahora, ser portadors del perdó i la misericòrdia que rebem de Déu. Jesús ens diu: *estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen* (Mt 5, 44). Perdoneu així els qui us hagin pogut causar mal. Posem la nostra esperança en Crist, que és la roca que no falla.

Preguem per la pau i la justícia, amb el convenciment que l'únic que pot tocar i transformar el nostre cor és Déu mateix.

+ Romà, bisbe de Vic

Vic, 3 d'octubre del 2017

Glossa setmanal

UNA NOVA OPORTUNITAT

[3 de setembre del 2017]

Quan s'inicia el mes de setembre, després dels mesos d'estiu, de calor i de vacances, sembla que tot torna a la normalitat. Molt aviat començaran l'escola per als infants i joves. També tots nosaltres, els qui estimem la nostra fe i volem viure-la més i millor, hem d'aprofitar aquest començament de curs per a tornar a dir-nos que el Senyor ens concedeix una nova oportunitat, que dia a dia hem de viure amb intensitat, com si fos l'únic dia, el primer dia, el darrer dia. De fet, cada dia que Déu ens concedeix és una oportunitat per a viure els dons que ell ens ofereix contínuament amb la llum de la fe, la força de l'esperança i la joia de l'amor.

Molts són els reptes que, a primera vista, el Senyor ens posa al davant —sabent, però, que sempre hi ha aquella realitat que, volguda o permesa pel Senyor, ens demana respondre-hi amb fidelitat—. Un és el nou curs, dins el Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar*, amb el lema: «Jesús, llum dels pobles», que ens convida a mirar sense cap complex les aportacions de la fe cristiana a la nostra societat i, al mateix temps, valorar-les i donar-les a conèixer. La fe cristiana fa sorgir, allà on és present, una cultura cristiana que, al mateix temps, és cultura pròpia del país.

Un altre repte és el discerniment per a saber si el Senyor demana a la nostra Església fer el Sínode Diocesà, tal com és previst en l'ordenament de l'Església, com a realitat de comunió per a afrontar els reptes de futur que té la nostra Església, les nostres par-

ròquies i comunitats. La paraula «sínode», en la seva accepció grega significa caminar junts. I això sempre és bo i és realitat pròpia de l'Església. Com vaig expressar en la Missa Crismal passada: «Necessitem, doncs, caminar més junts, fressar els camins de l'Evangelí sempre nou. Necessitem escoltar-nos els uns als altres perquè el que és de tots, per tots ha de ser acollit, pensat, resat, programat. El que a tots afecta, per tots ha de ser tractat.»

I el repte de sempre és el treball per les vocacions sacerdotals al servei de la nostra diòcesi. No em resigno a pensar que sempre han de ser pocs. Penso que el Senyor, que estima el seu poble, no vol deixar orfes de pastors els seus fills; deixar-los sense l'aliment de l'Eucaristia. Continuo pensant i dient que ens manca més pregària i sacrifici oferts perquè Déu ens doni molts i sants sacerdots, i, al mateix temps, més treball pastoral amb els infants i joves.

SOM DE NOU CONVOCATS

[10 de setembre del 2017]

Quan reiniciem el curs pastoral a la nostra diòcesi ens trobem cada any amb la cita del «Dia de la Catedral». Fou el 15 de setembre de l'any 1803 quan el bisbe Francesc Muñoz va consagrar la nova catedral, hereva de la catedral de Sant Pere, feta construir pel bisbe Oliba i consagrada l'any 1038, si bé hem de tenir també present la catedral visigòtica i el temple dels inicis de la restauració de la seu ausonenca, des del 886, amb el bisbe Gotmar.

La catedral d'una diòcesi va unida a la seva història. La catedral és el temple mare de totes les esglésies d'arreu del bisbat. La catedral no és solament el lloc on té la seva seu del bisbe, des de la qual ensenya el poble que té encomanat, sinó que és on tot membre de l'Església diocesana té un lloc. La catedral, en quant és imatge de l'Església diocesana, és la casa de tots. Tots som convocats a aplegar-nos a la catedral, en la qual ningú no és estrany. La catedral és –com m'agrada de dir moltes vegades–, donada la seva relació amb el bisbe diocesà, el temple on tot cristià pot venir i, al mateix temps, on ningú no és obligat de venir. Em refereixo evidentment als temes sacramentals i formatius. Al llarg de l'any hi ha ocasions en què podem expressar i fer realitat visible aquesta convocatòria i assemblea de l'Església

diocesana: gran nombre de fidels en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe, acompanyat dels preveres i els diaques.

Diuenge vinent, 17 de setembre, som, doncs, convocats per a celebrar el «Dia de la Catedral» amb la celebració de l'Eucaristia a la tarda. Però també, en quant dia de la catedral, la nostra trobada pren aires de «Jornada Diocesana». Ja des del matí, amb la visita al Museu Episcopal, amb una mirada pròpia, i al Seminari Diocesà, amb uns testimonis de fe feta vida, un àpat i una festa compartits, volen endinsar-nos en Jesús, llum del món. Aquesta jornada serà com el tret de sortida del nou curs pastoral, dins el Pla Diocesà de Pastoral, que amb el lema «Jesús, llum dels pobles» ens convida a llançar-nos més i més a la nova evangelització, vital i ineludible per al futur de la fe cristiana en aquesta terra.

Som, doncs, de nou convocats tots, petits, joves i grans, a viure l'alegria de sentir-nos comunitat, sentir-nos Església. Com a bisbe vostre, i des d'aquestes pàgines del Full Diocesà, us faig arribar la meva invitació a participar en el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana d'aquest any.

JESÚS, LLUM DELS POBLES

[17 de setembre del 2017]

En el context de nova evangelització és bo que ens preguntem quina relació hi ha entre la fe cristiana i la cultura. La nostra societat, en els inicis del segle XXI, es troba en una profunda transformació. Els valors, els costums, l'ètica han canviat i el paper de la religió cristiana com a inspiradora d'una manera concreta de viure s'ha perdut en moltes famílies i en el conjunt de la societat. Una societat cristiana en altres temps, no pas tan llunyans, s'ha desdibuixat i va prenent aire d'una societat pagana.

Entenc per societat pagana aquella que no té Déu o que té molts déus. La meva opinió és que l'home, que és naturalment un ésser religiós, si no creu en el veritable Déu cau, per si mateix, en l'adoració d'altres déus, realitats a les quals ret adoració, pensant que viu en la llibertat, quan en realitat cau en esclavatges subtils. De fet, en l'antiguitat greco-romana, les ciutats o Estats tenien els seus déus que eren escollits i posats pel mateix Estat. La forma de la religió, el nombre i el nom dels déus, el culte, eren ad-

ministrats per la mateixa ciutat, de cara a assegurar un comportament adequat dels ciutadans. De tal manera que els déus no eren el centre, sinó que l'autèntic centre de la religió pagana era la «ciutat», el déu secret.

L'Església, la qual podem anomenar «ciutat de Déu», ja no té com a centre ella mateixa; el seu centre és Crist, el rostre del Pare. Dient-ho d'una altra manera: els qui formem l'Església sabem que no som nosaltres els qui hem escollit Jesús; ha estat ell el qui ens ha escollit a ser el seu poble. No és l'Església qui ha fundat una religió i uns déus; sinó que l'Església, el Poble de Déu, ha sorgit perquè Crist és el Fill de Déu, fet home, que per nosaltres i per la nostra salvació ha mort en la creu i el tercer dia ha ressuscitat d'entre els morts. D'aquest misteri d'amor misericordiós ha brotat l'Església, la gran família dels fills de Déu.

Els qui creuen en Crist, els qui s'han deixat captivar per Crist i formen la seva Església, allà on són fan brollar, de manera quasi imperceptible, talment un bosc que va creixent, sense fer soroll, una cultura cristiana. És així com Crist és la llum dels pobles. El concepte d'una societat cristiana, per moltes arrels cristianes que tingui, és falsa. Solament el qui s'ha trobat amb Crist com el seu únic Salvador i Senyor fa possible una cultura cristiana: en ell mateix, en la seva família, en la seva colla, en el seu lleure, en...

NOUS BEATS MÀRTIRS NOSTRES

[24 de setembre del 2017]

La nostra Església de Vic s'omple una altra vegada d'alegria, perquè vint-i-sis dels seus fills seran inscrits, en els pròxims dies, si Déu vol, en el nombre dels beats de l'Església catòlica, afegint-se als setanta-un beats màrtirs de la diòcesi. Ells varen donar el testimoniatge de Crist, amb el vessament de la seva sang, en la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat a Espanya. L'Església, amb la seva beatificació, fa present el seu missatge que l'Amor és més fort que la mort. Els cristians sabem que Crist, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut per sempre el pecat i la mort. El qui mor per Crist, confessant-lo i amb l'amor en el cor, que porta al perdó, venç el mateix odi. La crida de l'Església, tot proclamant el martiri dels seus fills, no és pas cap altra que el perdó i la misericòrdia. La reconciliació, sempre tan necessària, és el millor fruit que brota de la terra arrosada amb la sang dels màrtirs.

Les ideologies, en la mesura en què obliden la realitat, poden arribar a posar en el cor d'una persona l'odi i el menyspreu de l'altre. Aquells anys convulsos del segle passat i en tot Europa, després dels «segles de la llum», en el qual imperava la deessa raó, ideologies de diferents orientacions van sembrar la mort i la destrucció. Volent imposar una manera de concebre la vida i la societat es va oblidar la dignitat de la persona, de cada persona. Més enllà del reconeixement de ciutadans –que això ho donen els Estats– hi ha la condició de persona humana, amb una dignitat inalienable, que –per als qui tenim fe– prové de Déu mateix. En el moment de la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat, fruit d'una ideologia, molts van caure en el que s'anomena tècnicament *odium fidei*, l'odi de la fe. En aquest cas, odi envers la fe cristiana. Un odi, que posat en acció, va occir els màrtirs i va destruir tants i tants temples cristians.

Els nostres nous màrtirs pertanyen a dues famílies religioses: als claretians, vint-i-quatre, i als vicencians, dos. Els fills de Sant Vicenç de Paül, en total seixanta d'arreu d'Espanya, seran beatificats a Madrid l'11 de novembre; i els claretians, en total centnou, també de Catalunya i d'arreu, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona el 21 d'octubre. Com a diòcesi ens unirem a la festa de les congregacions religioses i al de tota l'Església i, a més, farem en el moment oportú, convidant tot el bisbat, una missa d'acció de gràcies a la nostra catedral.

EL ROSARI, PREGÀRIA PER LA PAU

[1 d'octubre del 2017]

El mes d'octubre, que aquest diumenge comença, la devoció cristiana el dedica especialment a la pregària del rosari de la Mare de Déu. És un mes per a promoure aquesta pregària estimada per molts sants, pel seu gran significat i pels fruits de santedat que fa brollar en els qui el resen amb devoció. Efectivament, el rosari, tot i la seva fesomia mariana, és una pregària cristològica. El seu cor és la contemplació dels misteris de la vida de Jesús, amb els ulls de Maria. Podem dir que és gairebé un compendi de l'evangeli, concentrant en ell tot el missatge evangèlic. Amb el sant rosari, com deia bellament sant Joan Pau II, «el poble cristià entra en l'escola de Maria, per deixar-se portar fins a la contemplació de la bellesa del rostre de Crist i experimentar la profunditat del seu amor. Mitjançant el rosari el creient ateny una abundància de gràcia, que gairebé rep de les mateixes mans de la Mare del Redemptor» (*Rosarium virginis Mariae*, 1).

La pregària forma part de la vivència cristiana. En situacions difícils i complicades se'ns demana a tots nosaltres que actuem en consciència i que demanem l'ajut del Senyor per a deixar-nos portar sempre per l'amor i la justícia. A més, el Senyor és l'únic que pot obrir camins on sembla que no sigui possible. La pregària arriba al cor de Déu i eixampla el nostre cor, i el cor d'aquells per qui preguem, per tal que un món just i en pau sigui possible. Déu no és aliè a la nostra història. Ell camina amb nosaltres. Ell obre camins de diàleg i entesa, de pau i de justícia, de perdó i de reconciliació. Als cristians se'ns demana ser artesans de pau sempre. Que cap ideologia no ens faci perdre la dignitat de tota persona, més enllà dels seus pensaments i els seus posicionaments. L'odi no és mai camí de vera humanitat. L'odi engendra més odi. Solament la caritat que porta al perdó pot trencar l'espiral de la violència.

Uns ensenyaments de Joan Pau II l'any 2002 ens poden ser il·luminadors en aquest moments: «Hi ha urgència d'invocar a Déu el do de la pau. El rosari ha estat proposat molt sovint pels meus predecessors i per mi mateix com a pregària per la pau. [...] Redescobrir el rosari significa immersió en la contemplació del misteri d'aquell que és *la nostra pau i que de dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava i abolint en el seu propi cos allò que els feia enemics* (Ef 2,14). Així, doncs, no es pot recitar el rosari sense sentir-se implicat en un compromís concret de servei a la pau» (ibídem, 6).

MIRADA ESPERANÇADA I AGRAÏDA

[8 d'octubre del 2017]

El futur sempre ha de ser mirat per un cristià amb esperança. Som sempre en mans de Déu. El Senyor del món i de la història és Jesucrist. Podran passar moltes coses, molts canvis, però sempre el món, el gran món i el nostre petit món, seran sempre en mans de Déu. Aquesta és la lliçó de la història: la veritat pateix, és perseguida, però mai no mor. Perquè es pot viure sense moltes coses, però mai, a la llarga, sense la veritat. No hi ha res que es pugui mantenir sense veritat. Per això la mirada cristiana sempre és d'esperança. El món, el cor dels homes, no ha estat creat sinó per a la veritat i l'amor. Ambdues realitats unides indissolublement. La mirada d'esperança cristiana del món i de la història és fonamentada en Crist, Senyor del món i de la història, i en el mateix cor de tota persona cridada a viure la veritat en l'amor i l'amor en la veritat.

El passat ha de ser viscut per un cristià amb agraïment. Agraïment a Déu, font de tot bondat i tot bé, per tots els dons rebuts; i, al mateix temps, també agraïment per la seva misericòrdia. Perquè no ho hem fet tot bé, perquè hem tingut mancances i pecats, per tots els nostres silencis i omissions. Una mirada agraïda, però, al passat, és sempre molt sana. Hi ha un perill –que es repeteix en totes les generacions– d'un més o menys reconegut orgull de pensar que el que han fet altres generacions no ha estat bo i és mirat amb un cert menyspreu. La mirada agraïda al passat per a un cristià significa contemplar els signes de l'obra de Déu en la humanitat. Malgrat el seus pecats i errors, els qui ens han precedit ens han deixat una herència que ha fet possible una convivència en pau, que ha permès un present de desenvolupament i llibertat. Hem de pregar perquè això no es perdi, sinó que s'intensifiqui en el que és positiu i es purifiqui en el que és negatiu.

En aquest curs pastoral, fixant l'objectiu en la nova evangelització, volem posar la mirada en Jesús, llum dels pobles, i descobrir la petjada de Crist en el cor dels homes i dones de la nostra terra, donant com a fruit, malgrat els pecats i errors dels fills de l'Església, aportacions diverses en la cultura i en la llengua, en la literatura i en la ciència, en l'art i en l'arquitectura, en l'educació i en la sanitat, en el teixit social i en les iniciatives de caritat i assistència. I això per al bé de les persones i famílies, dels pobles i de les ciutats. És aquest un exercici de caritat per al bé de tots, per a no perdre'ns en l'engany d'un futur sense passat.

CRIDATS A SER UNA MINORIA CREATIVA

[15 d'octubre del 2017]

«La llum dels pobles (*lumen gentium*) és Crist», són aquestes les paraules amb les quals s'inicia la constitució dogmàtica sobre l'Església del Concili Vaticà II. L'Església reconeix que Crist, el seu Mestre i Senyor, és la llum dels pobles, no pas ella. L'Església, com la lluna, solament pot oferir llum si reflecteix la del sol, en aquest cas, Jesucrist. L'Església per pròpia essència i missió és portadora de la llum de Crist a tots els homes. Cada generació de cristians hem de fer nostra aquesta naturalesa i vocació.

L'Església, en aquests moments, és cridada a viure en petites comunitats, constituïdes per persones senzilles, no pas les més enteses ni les més sàvies; però cridada, al

mateix temps, a ser una minoria creativa capaç d'aportar regeneració a la societat. Aquestes dues afirmacions semblen contradictòries: per una part, petites i humils comunitats, i, per l'altra, regeneradores de la societat. I és que la grandesa de l'Església no prové dels seus números, ni de la seva organització, ni de la seva capacitat d'influir. L'única força de l'Església és la fe en el seu Senyor, Jesucrist.

Pouar en la fe cristiana és l'únic camí de les petites comunitats cristianes per a esdevenir minories creatives. Un aprofundiment que ens porti a una vivència radical de la fe, en què aquesta conformi la vida. La fe en Crist solament té un lloc per a ser-hi: el cor de la persona. La fe és cridada a ser el motor de la vida, l'alè que dóna empenta en els moments de dificultat, la llum que il·lumina les coses petites de cada dia i ens fa capaços de mirar més enllà, de no quedar-nos en les llums fugisseres i encegadores del moment: les modes, les ideologies, les tendències...

Santa Teresa de Jesús, dona forta, capaç de copsar la realitat amb intel·ligència i saviesa, enamorada de Jesús, persona valenta i decidida, en el segle XVI de grans trasbalsaments en l'Església i en la societat, va entendre que el Senyor li demanava reformar la vida carmelitana amb la fundació de petites comunitats de dones. Cada comunitat de religioses al llarg dels segles ha fet palès el que ens demana l'Església en aquests moments: ser minories creatives. Quan Crist és enmig i cercat amb tot el cor, una comunitat, una parròquia, irradia al seu redós vida cristiana, cultura profundament cristiana: amor, veritat i bellesa. I això sense ni adonar-se'n, talment un bosc que creix sense fer soroll.

DE MISSIÓ A MISSIÓ

[22 d'octubre del 2017]

Com han canviat les coses! El temps passa inexorablement. I aquesta fugacitat del temps ens porta a realitats d'Església ben diverses. En els darrers cinquanta anys ha anat desapareixent un món de cristiandat. El fet de les missions ens fa ben palesa aquesta realitat. Fa cinquanta anys la nostra diòcesi vivia un esclat missioner arreu del món. No solament amb els religiosos, sinó també amb els sacerdots diocesans missioners. La manca de vocacions durant aquests cinquanta anys ha donat com a conseqüència no tenir sacerdots diocesans en la missió universal. Però també hi ha

una realitat que no podem pas obviar: la manca de vocacions sacerdotals i religioses palesa la manca de fe en Crist, que, al seu torn, manifesta un empobriment de fruits de veritat i d'amor, de generositat i fecunditat, de valentia i d'universalitat.

En aquest moment el DOMUND ens demana: «Sigues valent! La missió t'espera.» La valentia que brolla de la fe ens llança a la missió. No podem deixar de ser missioners i de ser-ho amb mirada universal, oberta a tot el món, a les necessitats de l'Església universal. En altres moments la nostra Església diocesana vivia la missió des d'una fortalesa que naixia de comunitats vives, amb gran suport, tant personal com econòmic. Tot i això, ara se'ns demana la valentia de ser generosos, amb l'experiència del que significa la pobresa en les pròpies comunitats. Això, però, no ens ha de tancar en un estèril pensar que primer és la missió entre nosaltres. La fe cristiana porta en el seu si la universalitat. Tota comunitat eclesial, tota Església diocesana experimenta com en el seu cor batega amb força la dimensió universal de l'Església de Crist.

Siguem valents, doncs, en la nostra generositat a favor de les Missions. Moltes Esglésies que estan naixent i consolidant-se necessiten el nostre ajut en la pregària i en l'ofrena de sacrificis per ells, però també el nostre ajut econòmic. La col·lecta del dia del DOMUND és el termòmetre de la universalitat de les nostres comunitats. Siguem ben generosos. Però siguem valents, també, no solament per a deixar anar els qui senten la crida a la missió universal, sinó treballant en la missió entre nosaltres per tal que molts sentin en el seu cor aquesta crida missionera i tinguin el valor, el coratge, la valentia d'abocar-se a la missió, donant la seva vida al servei del Crist i dels germans, sense cap frontera.

L'ESPERANÇA DE LA VIDA ETERNA

[9 d'octubre del 2017]

Els cristians, per pura gràcia, tenim el do de l'esperança de la vida eterna. Certament que és un do, perquè sense aquesta perspectiva de futur, d'horitzó obert, de vida per sempre, ¿com es pot viure el dia a dia, les proves de la vida, el sofriment, els fracassos? ¿Com es pot donar sentit a la vida, quan s'afirma la matèria sola; quan es nega un més enllà? Als qui creiem en Crist se'ns ha fet aquest do. Però ens ho creiem de debò? Donem testimoniatge d'aquesta veritat de fe? Preguntem-nos sincerament: quines re-

alitats de la meua vida serien diferents si no cregués en la vida eterna? Si la nostra fe no transforma la nostra vida, això és senyal que no tenim la fe en el cor.

Els cristians sabem que som pelegrins per aquest món. La nostra pàtria definitiva és el cel, la nova Jerusalem, on s'aplegaran tots els redimits per Crist. Per això tota terra on vivim és la nostra pàtria; però, al mateix temps, també ens reconeixem forasters, aquells que anhelan la pàtria definitiva. En aquesta dialèctica ha de viure sempre el cristià. El Concili Vaticà II ho ensenya: «La importància de les responsabilitats terrestres no resulta encongada per l'esperança escatològica, ans, ben al contrari, confirma amb noves raons llur compliment. Per contra, en mancar el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home resulta gravíssimament ferida, cosa que avui s'esdevé sovint, i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i el dolor, resten sense solució i així sovint la gent es desespera» (GS, 21).

Del cel en parlem poc. Sembla que solament importa el que fem per aquest món. I, de fet, és molt important el que fem mentre caminem per aquest món, i tot el que sigui treballar perquè un món millor, a imatge del definitiu, sigui possible. Sant Agustí escrivia: «Com serà d'intensa aquella felicitat, on no hi haurà cap mal, on no faltarà cap bé, on tota ocupació serà lloar Déu, que serà el tot per a tots! No sé quina altra cosa es podrà fer allí, on ni per peresa cessarà l'activitat ni es treballarà per necessitat... Déu serà tot per a tots. Serà meta en els nostres desigs ell mateix, a qui veurem sense fi, estimarem sense avorriment, lloarem sense cansament... Allí descansarem i contemplarem, contemplarem i estimarem, estimarem i lloarem. Vet aquí el que hi haurà a la fi, mes sense fi. Doncs, quin altre pot ser el nostre fi sinó arribar al regne que no té fi?» (*La Ciutat de Déu*, XXII, 30).

Activitats pastorals del senyor bisbe

SETEMBRE 2017

01. Audiència.
Reunió de Consell de Govern.
02. Presa de possessió del nou rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa.
03. Confirmacions a l'església parroquial de Sant Quirze de Besora.
05. Missa a la Casa Natal de sant Miquel dels Sants de Vic.
06. Audiència.
07. Pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
08. Presideix la missa de final d'exercicis espirituals dels preveres de la diòcesi a Arbúcies.
Reunió de Consell de Govern.
09. Participa en l'ordenació episcopal de dos nous bisbes auxiliars de l'arquebisbat de Barcelona a la Sagrada Família.
Predicació de la novena de la Mare de Déu de la Cinta a Tortosa.
10. Celebració Jubilar de la Mare de Déu de la Cinta a Tortosa.
Predicació de la novena de la Mare de Déu de la Cinta a Tortosa.
13. Audiències.
14. Reunió amb el Consell del Presbiteri.
Audiència.
Pregària per les vocacions a la catedral.
15. Missa de renovació de vots de germanes del monestir de les Sagramentàries de Vic.
Audiències.
Reunió de Consell de Govern.
16. Trobada de la Família Josefina a Sant Nazari.
Entrada de nous rectors *in solidum* de les parròquies de Santa Maria i la Sagrada Família d'Igualada.
17. Dia de la Catedral i Jornada Diocesana.
18. Audiència.
19. Audiències.
- 20 al 25. Viatge a Ruanda. Participació en el Jubileu de diamant de naixement de l'arquebisbe de Kigali.
26. Audiències.
27. Audiència.
28. Audiències.
Pregària per les vocacions a la catedral.
29. Reunió de Consell de Govern.
Admissió d'ordes d'Andreu Figueras Paz a la cripta de la catedral.
30. Trobada de professors de religió.
Audiència.
Confirmacions al monestir de Santa Maria de Ripoll i Sant Cristòfol de Campdevàrol.

OCTUBRE 2017

-
01. Presideix l'eucaristia en la Jornada d'Adoració Eucarística, organitzada per l'Adoració Nocturna diocesana de Vic, a Manresa.
 02. Audiència.
 03. Audiència.
 04. Audiència.
 05. Missa a la Casa Natal de sant Miquel dels Sants, a Vic.
Inauguració del nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic al Seminari Diocesà.
Eucaristia i acte acadèmic.
 06. Audiència.
Reunió de Consell de Govern.
 07. Assisteix a la jornada d'estudi i divulgació sobre el monestir de benedictines de Sant Joan de les Abadesses, en els mil anys de la seva extinció.
Confirmacions a la Seu de Manresa.
 08. Confirmacions a Sant Andreu de Gurb.
 09. Missa d'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost a l'altar de Sant Bernat Calbó de la catedral de Vic.
Reunió d'arxiprestos al santuari del Far.
 10. Reunió d'arxiprestos al santuari del Far.
 11. Audiències.
 12. Visita a la comunitat de germanes Carmelites de la Caritat - Vedruna de Manresa.
Trobada amb el superior general dels Missioners Josefins a la Poble de Claramunt.
 13. Reunió de Consell de Govern.
 14. Visita pastoral a Santa Eugènia de Berga: missa estacional i confirmacions.
 15. Celebració de la festa de santa Teresa de Jesús al monestir de Carmelites de Jorba.
Celebració de la festa de santa Teresa de Jesús al monestir de Carmelites de Vic.
 17. Reunió del Patronat del Monestir de Ripoll.
Audiència.
 19. Assistència a l'assemblea ordinària de l'URC.
Pregària per les vocacions a la catedral.
 20. Reunió de Consell de Govern.
 21. Assisteix a la beatificació de 109 claretians a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.
Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Corcó.
 22. Acolliment de la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima.
Celebració de l'Eucaristia a la catedral de Vic.
Ordenació diaconal del seminarista Andreu Figueras i Paz a l'església parroquial de Sant Andreu de Tona.

23. Presideix la missa anticipada de la solemnitat de sant Antoni Maria Claret al temple de la casa natal de Sallent.
24. Reunió ordinària de la Conferència Episcopal Tarraconense al Seminari Diocesà de Barcelona. Inauguració del curs del Seminari Major Interdiocesà.
25. Inauguració de curs de l'Ateneu Sant Pacià. Festa de Sant Bernat Calbó. Santa missa a la capella on reposa a la catedral de Vic.
26. Recés de preveres i diaques a Manresa. Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Vic. Pregària per les vocacions a la catedral.
27. Audiència. Trobada amb l'arxiprestat del Bages Nord. Reunió de Consell de Govern.
28. Inauguració de l'exposició temporal *Tresor ocult: La creu de Sant Joan de les Abadesses*, al Museu Episcopal de Vic. Presideix la missa exequial de Mn. Joan Freixenet i Mas, a l'església parroquial de Sant Fruitós de Bages.
29. Presideix la celebració de la missa dominical en la Trobada d'Animadors de Cants de Montserrat a Santa Maria d'Igualada.
30. Audiència. Presa de possessió de Mn. Jean Hakolimana com a nou canonge de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa. Visita pastoral a la parròquia de Santa Eugenia de Berga: reunió amb l'equip de Càritas parroquial.

Vicaria Episcopal

HOMILIA ENTERRAMENT DE MONS. JOSEP CASANOVA I MARTORELL

Sant Feliu de Torelló, 23-9-2017

Rm 8 /Mt 5,1-11

Cada vegada que ressonen en nosaltres les Benaurances intuïm quin és el camí que ens porta cap al Regne. Cada vegada que escoltem el mot *benaurat, feliç* o *makários*, així apareix en l'evangeli de Mateu, comprenem la riquesa de l'Evangeli. La Paraula bella i eterna que indica plenitud i mou els cors dels homes i dones a cercar l'Essencial, invisible als ulls, com ens recordava l'autor del *Petit príncep*.

Moltes vegades, Mn. Josep, el nostre germà Josep o l'amic Pep, havia proclamat i cantat aquest Sermó de la Felicitat humana i divina pel Crist. Moltes vegades havia deixat que ressonessin aquestes paraules dintre seu. Aquestes actituds dibuixen la fesomia del Mestre de Natzaret i donen pistes per a la vida del creient, del fidel que, orientat per l'Estel del Matí, vol adequar la seva existència segons el Crist.

Qui ens separarà de l'amor del Crist?, es pregunta Sant Pau. Ni la fam, ni les limitacions, ni problemes que ens envolten no podran separar-nos de l'amor de Déu. La seva solidaritat, compassió, proximitat és infinita. Ni la mort no ens podrà separar de

l'amor de Déu. Crist ens ho ha dit amb la seva vida. Morint a la creu ens ha obert les portes de l'eternitat. Essent el Benaurat, l'home feliç perquè dóna la vida per tota la humanitat, Jesús el Senyor no ens deixa.

Mossèn Josep, celebrant la Divina Litúrgia, proclamant la Paraula i predicant Jesucrist viu entre nosaltres, ens va ajudar a fer-nos sentir ben proper l'amor de Déu, el nostre Pare. Va administrar els sagraments que ens vinculen íntimament amb el seu Fill i ens va atansar a la presència sempre benvolent de l'Esperit Sant.

A mossèn Josep, al Josep, germà nostre, el món se li havia fet petit. Potser costaria comptar amb els dits d'una mà els indrets del planeta que no coneixia. Podria haver estat condecorat amb una medalla al mèrit viatger. Coneixia Europa pam a pam; Àfrica, m'havia parlat sovint de Togo, també havia estat a Ruanda. Portava Ucraïna i Alemanya en el seu cor.

Recordo, perdoneu que personalitzi alguns moments amb ell, quan em relatava el trajecte des d'Hamburg fins al nord de Suècia. Itinerari vers el nord per visitar comunitats i, ben segur, portar-los la seva calidesa humana i ministerial.

Bon amic, en Josep. Amic de tertúlia, de taula ben parada i de conversa distesa o apassionada. Depenia del moment. Sempre amic dels seus amics. Tot i voltar arreu del món, mai no va deixar de ser profundament amant del seu país, Catalunya, cosa que en aquests moments històrics s'agraeix, i sempre es va sentir un pescallunes.

Al llarg del seu camí per aquest món, del nord al sud, d'orient a occident, va voler escampar l'olor de Crist. Ho va fer amb el seu propi estil. Un estil, podríem dir, litúrgicament humà. Afable de tracte, amant de la bona música, lliure de mena... va viure en Crist per també acollir i servir els altres en nom del Senyor.

Ara l'encomanem al Déu de la vida, al Pare de nostre Senyor Jesucrist, en qui vivim, ens movem i som. Que ell l'aculli, que el rebi en la taula del Regne. En el banquet acollidor del cel, on tots per Crist hem estat convidats. Una taula ben parada, on no falta res, com que les que agradaven a mossèn Josep. Una taula per a gaudir de la vida i la plenitud d'aquelles Benaurances proclamades vora el llac de Galilea, que són la font per a un món nou. Unes benaurances que mai no seran una llei o una norma, sinó un do que rebem i una gràcia que acollim.

El cel nou i la terra nova que ens brinden la paraula i la litúrgia; la confiança, la disponibilitat, la compassió, la senzillesa de cor, la recerca de la justícia... que mossèn Josep va maldar per predicar i practicar en la seva vida, siguin per a tots nosaltres que som aquí una aspiració fonamental per a tots, per a experimentar i contemplar Déu.

De fet, la llum de Déu brilla en el nostre món en la mesura en què ens capacitem per a practicar les virtuts de l'evangeli: la pau, el goig, la confiança, la compassió, la sinceritat... i en fem vida pròpia. Que el Fill de Déu fet home ens hi ajudi i vulgui rebre en el paradís el nostre germà i amic, mossèn Josep, s'apiadi d'ell, es compadeixi de la seva família i a tots ens atorgui la pau i el bé.

Vicaria Judicial

NUL·LITAT DE MATRIMONI 2/2008 TURRÓ-CASALÍ

ARACELI MARTINEZ GONZÁLEZ, NOTÀRIA-ACTUÀRIA DE LA VICARIA JUDICIAL DE LA DIÒCESI DE VIC

Dono fe i testimoni que, per Sentència de dotze de setembre de 2017, aquest Tribunal de Primera Instància va declarar nul el matrimoni contret per TURRÓ i CASALÍ el deu de març de 1982, al Santuari de la Gleva (Les Masies de Voltregà). No havent estat apel·lada la Sentència en el termini de quinze dies, aquesta ha guanyat fermesa i s'ha fet executiva.

Segons consta en les actuacions de referència, a les quals em remeto.

Vic, a tretze d'octubre de 2017

EL VICARI JUDICIAL
Francesc Chía Segura

LA NOTÀRIA
Araceli Martínez González

Cancelleria i Secretaria General

ADMISSIÓ A ORDES I DIACONAT

El dia 29 de setembre del 2017, a la catedral de Sant Pere de Vic, Mons. Romà Casanova i Casanova va admetre n'Andreu Figueras i Paz al sagrament de l'orde.

I el dia 22 d'octubre del 2017, a l'església parroquial de Sant Andreu de Tona, el mateix senyor bisbe li conferí el ministeri diaconal. Donem-ne gràcies a Déu.

NOMENAMENTS

Mn. Felip Soldevila i Cuní, membre del Consell Presbiteral, per al que resta del període 2014-2019, representant dels preveres de l'arxiprestat del Lluçanès (7-9-2017).

Mn. Jean Hakolimana, canonge de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, *durante munere* (27-9-2017).

Mn. Joan Sanglas i Banús, arxiprest de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra pel que resta del període 2014-2019 (28-9-2017).

Mn. Melitó Tubau i Espelt, representant del bisbat de Vic en la Junta de Govern del Patronat del Museu Etnogràfic de Ripoll, per un nou període de quatre anys (18-9-2017).

Sr. Jordi Brull i Mir, representant del bisbat de Vic en la Junta de Govern del Patronat del Museu Etnogràfic de Ripoll, per un nou període de quatre anys (18-9-2017).

Sr. Josep Vaquer i Naudir, representant del bisbat de Vic en la Junta de Govern del Patronat del Museu Etnogràfic de Ripoll, per un nou període de quatre anys (18-9-2017).

Mn. Narcís Riba i Codina, renovat en el nomenament de canonge mestre de capella de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (26-10-2017).

Mn. Jaume Casamitjana i Vilaseca, renovat en el nomenament de canonge prefecte de litúrgia i moderador de la cura pastoral de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (26-10-2017).

Mn. Josep Maria Riba i Farrés, renovat en el nomenament de canonge fabriquer de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (26-10-2017).

Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol, renovat en el nomenament de canonge arxiver de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (27-10-2017).

Mn. Narcís Riba i Codina, nomenat secretari del Capítol de Canonges de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (27-10-2017).

Mons. Josep Jutglà i Caralt, renovat en el nomenament de canonge penitencier de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (27-10-2017).

Mn. Narcís Riba i Codina, nomenat canonge penitencier *ad casum* de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic (27-10-2017).

CESSAMENTS

Mn. Josep Massana i Cortina cessa d'arxiprest de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra.

Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas cessa de capellà de la vicaria perpètua de Sant Pau de Manresa.

NECROLOGI

Preveres

Mons. Josep Casanova i Martorell. Va néixer a Torelló el dia 26 de desembre de 1929 i va ser ordenat prevere, de ritu bizantí, el 15 d'agost de 1960. Pel novembre d'aquest mateix any tingué cura de la pastoral de l'exarquia apostòlica dels ucraïnesos catòlics de ritu bizantí a Munic, com a vicari de la seva catedral. De 1962 a 1971 fou rector de les comunitats d'ucraïnesos de l'arxidiòcesi de Colònia. El gener de 1972 es traslladà a la diòcesi de Sokodé (Togo), on s'encarregà de la formació de catequistes i exercí la docència a l'institut estatal de segon ensenyament. El maig de 1980 retornà a Alemanya, on va ser delegat del bisbe d'Hamburg per als programes religiosos a ràdios i TV del nord d'aquest bisbat. L'any 1983 exercí de rector de les comunitats de la diàspora en els països escandinaus. L'any 1985 fou nomenat «capellà de Sa Santedat», amb el títol de Monsenyor. L'any 1989 rebé el títol de «Mitroforni prelat», i rebé la benedicció i la imposició de les insígnies a Hamburg. Es cuidà pastoralment de la comunitat ucraïnesa, fins que l'any 1991 passà a ser professor de teologia a l'Institut de Teologia d'Iwano-Frankiwnsk (Ucraïna). L'any 1996 es va jubilar i va retornar al bisbat de Vic, i va residir a Torelló. Fou nomenat responsable d'Ecumenisme dins el Secretariat de Litúrgia i Ecumenisme i, en el 2003, director del Secretariat diocesà d'Ecumenisme. Des de l'any 2005 era delegat episcopal per a l'atenció dels catòlics de ritu oriental. Actualment residia a la Casa Sacerdotal de Vic. Va morir a Vic el dia 21 de setembre del 2017, a vuitanta-set anys d'edat i cinquanta-set de ministeri de prevere. La missa exequial se celebrà a l'església parroquial de Sant Feliu de Torelló el dissabte dia 23 de setembre. Presidida per Mn. Joan Torra, rector de la parròquia, i concelebrada, entre molts altres preveres, per Mn. Pere Oliva, vicari episcopal del bisbat de Vic, comptà amb l'assistència de familiars, amics i feligresos de les parròquies de Torelló, on havia col·laborat durant molts anys. Al cel sia.

Mn. Joan Freixenet i Mas. Va néixer a Manresa el 4 d'abril de 1927 i va ser ordenat prevere el 27 de juny de 1954. Havia exercit el seu ministeri com a vicari a Sant Quirze de Besora de 1954 fins al juny de 1955, en què fou nomenat ecònom de Santa Fe de Rauric de Tarragona, on quedà incardinat fins a 1968. Fou ecònom de Santa Maria de Copons i encarregat de Santa Maria de Veciana en 1968 i, l'octubre de 1969, encarregat de l'església del Bon Pastor de Ripoll. Va ser ecònom de Sant Fruitós de Bages de l'agost de 1974 fins a l'octubre de 1983, en què fou nomenat ecònom de Sant Andreu de Tona. Va ser membre de la Comissió Econòmica del Clergat, 1985. L'any 1992 va ser nomenat rector *in solidum* de Sant Andreu de Castellnou de Bages, Santa Eulàlia d'Argençola i Sant Pere de Santpedor; i l'any 1994, rector de Sant Andreu de

Castellnou de Bages i capellà de les Serventes de Maria de Manresa. El setembre de 1997 va ser nomenat capellà de l'Hospital de Sant Andreu de Manresa, l'any 2002 del santuari de la Mare de Déu de Joncadella i el juny del 2005, capellà del monestir de Santa Clara de Manresa. El desembre del 2005 fou nomenat rector de Sant Martí de Torroella. L'any 2007 va passar a residir, ja jubilat, a Sant Fruitós de Bages. Va morir a Manresa el dia 27 d'octubre del 2017 a noranta anys d'edat i seixanta-tres de ministeri de prevere. La missa exequial se celebrà el dia 28 d'octubre a l'església parroquial de Sant Fruitós de Bages. Presidida pel senyor bisbe i amb el presbiteri ple de sacerdots, comptà amb l'assistència de familiars, amics i feligresos de les parròquies que mossèn Joan havia servit. Al cel sia.

Crònica diocesana

JORNADA DIOCESANA

El diumenge dia 17 de setembre es va celebrar el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana. Com cada any, aquest dia va ser un bon moment per a trobar-se com a comunitat diocesana i començar amb il·lusió i alegria el nou curs de pastoral.

Recorregut pel Museu Episcopal

La jornada es va iniciar al Museu Episcopal, on hi va haver l'oportunitat d'acostar-se amb nova mirada i uns guies d'excepció a algunes de les obres més emblemàtiques del museu. Va ser un recorregut molt interessant, que convidava a contemplar i descobrir la presència de Déu en les vides d'aquells que ens han precedit en la història: de la seva mirada i de la fe que ens han transmès, tots n'hem rebut el que som avui. Els

infants van tenir l'oportunitat de participar en un taller que va girar entorn del frontal de Santa Maria de Lluçà, endinsant-se en les escenes representades i reproduint el frontal ells mateixos amb la seva mirada personal, alhora que van poder provar també com feien els colors i pintaven els artistes de l'època. Per als adolescents i joves també hi ha va haver una dinàmica a desxifrar a través de les obres del museu.

Testimonis de fe

Més tard, ja al Seminari, hi va haver una estona per als testimonis. En el marc del lema del Pla Diocesà de Pastoral «Jesús, llum dels pobles», van parlar de la seva fe i de com Jesucrist il·lumina les seves vides en la situació i vocació de cadascun d'ells; des de la ciència, la vocació al sacerdoci o el servei a la parròquia.

Es va dinar al mateix Seminari i després de l'àpat hi va haver uns moments musicals i algunes danses al pati de l'Òs.

Eucaristia a la catedral

A la tarda va arribar el moment més important de la jornada, amb la celebració de l'eucaristia a la catedral de Sant Pere, amb molta concurrència i presidida pel nostre bisbe Romà. Durant la missa hom va ser convidat a deixar que la llum de Jesucrist il·lumini

la nostra vida i que aquesta llum que reflectim arribi també a tots els nostres pobles i ciutats. Per a fer palesa aquesta missió, es van encendre uns ciris —un per cada arxi-prestat— del ciri pasqual, que, portats per joves, van acompanyar les ofrenes. Al final de la missa el senyor bisbe va fer lliurament a tota la diòcesi, representada per alguns fidels, preveres i religiosos, de la carta pastoral «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones», sobre la missió comuna de laics i preveres en l'actual canvi d'època.

En la seva homilia, el senyor Bisbe va afirmar: «Una cultura cristiana és present entre nosaltres, i en la qual, encara que sense ni adonar-se'n, són immersos els nostres germans que no viuen la fe cristiana o àdhuc la refusen. És missió nostra donar-los la paraula i el testimoniatge oportuns, per ajudar-los a descobrir qui hi ha darrere d'aquestes expressions culturals. No podem callar, ni podem apropiari-nos amb orgull insà del que té la seva font en Crist. Hem de saber donar raó de la nostra manera de viure pròpia dels cristians que ha generat aquesta cultura cristiana tan nostra.»

LLIÇÓ INAUGURAL DE L'ISCR DE VIC

El dijous dia 5 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs 2017-2018 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. S'inicià amb la celebració de l'eucaristia, presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i moderador de l'ISCRVic, i concelebrada per Mn. Joan Planellas, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i per altres preveres de la diòcesi que formen part del claustre de professors de l'institut.

En acabar, ja a la sala d'actes Torras i Bages del Seminari, començà l'acte acadèmic amb unes paraules de benvinguda de Mons. Romà Casanova. Tot seguit, la paraula fou donada al director de l'institut, el Dr. Marc Sureda, el qual presentà sintèticament la memòria del curs passat fent esment dels diferents actes celebrats al llarg de l'any. Subratllà el fet que enguany se celebrarà, en les ja habituals jornades de tardor, el congrés internacional «El bisbat de Vic i l'Església a Catalunya en el context europeu», que s'emmarca dins el projecte *Episcopus* endegat pel bisbat de Vic (2015-2018), organitzat en col·laboració amb la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya. El congrés girarà al voltant de quatre eixos d'investigació: Societat i política, Art i patrimoni, Pensament i educació i Llengua i literatura, que determinen

quatre sessions, que es realitzaran a la seu del bisbat, al Seminari i a la Universitat de Vic - UCC.

Prengué posteriorment la paraula el Dr. Joan Planellas, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que recordà i esmentà novament la importància de poder disposar i mantenir a Vic, en l'àmbit de la Catalunya Central, un Institut Superior de Ciències Religioses integrat, ara ja, dins un projecte de creació d'una universitat eclesiàstica a Catalunya, la qual reunirà quatre facultats: de teologia, de filosofia, d'història de l'Església i arts cristianes, i la futura facultat de litúrgia. Aplaudia de nou els esforços fets per mantenir l'Institut Superior, institució de formació acadèmica i de nivell universitari, així com el manteniment estable del nombre d'alumnes. Seguidament tingué lloc la lliçó inaugural, a càrrec del prevere de la nostra diòcesi i doctor en teologia Josep Castanyé, el qual sota el títol «Cinc-cents anys de la reforma protestant» presentà el llegat de Martí Luter a Europa obrint una nova branca del cristianisme que ha arribat fins als nostres dies. Detallà amb màxima exactitud i rigor les escenes i experiències més profundes, així com també contradictòries, que visqué Luter a l'hora de donar forma a un nou corrent interpretatiu del pensament cristià. Posteriorment, prengué la paraula Mons. Romà Casanova, que va agrair a tots els presents la seva assistència i donà finalment per inaugurat el curs acadèmic 2017-2018.

ORDENACIÓ DIACONAL D'ANDREU FIGUERAS I PAZ

El diumenge dia 22 d'octubre, a l'església parroquial de Sant Andreu de Tona, el seminarista Andreu Figueras Paz va rebre l'ordenació diaconal de mans del senyor bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova i Casanova.

A les cinc de la tarda, la seva família, amics, feligresos de Sant Andreu de Tona i un gran nombre de sacerdots i diaques tant de la diòcesi de Vic com d'altres bisbats, omplien el temple parroquial per acompanyar-lo en la cerimònia.

Durant la celebració hi va haver moments emotius, com poder veure un presbiteri ple, signe de fraternitat i comunió eclesial, la imposició de les mans del senyor bisbe sobre l'ordenand, la prostració mentre es cantaven les lletanies dels sants o les paraules d'agraïment i goig de l'Andreu al final de l'eucaristia.

Després de la missa, tots els presents van passar a sales parroquials i als acollidors jardins de la parròquia de Sant Andreu, per tal de compartir amb un refrigeri l'alegria de tenir un nou diaca a la diòcesi.

VISITA DE LA MARE DE DÉU DE FÀTIMA A LA DIÒCESI

Del 22 al 26 d'octubre la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima va visitar diferents llocs del bisbat amb motiu de l'Any del Centenari de les aparicions. El diumenge dia 22 la imatge va ser rebuda per centenars de persones que es van fer presents a la catedral de Vic, on després es va celebrar l'eucaristia, presidida pel senyor bisbe. Tot seguit es va donar inici a una jornada d'oració contínua davant la imatge de la Mare de Déu, resant el rosari i altres actes de pietat mariana. Al vespre es va fer la processó de les torxes pels carrers del nucli antic de Vic, traslladant la imatge de la Mare de Déu de Fàtima des de la catedral fins al monestir de Santa Teresa, mentre nombrosos devots entonaven l'Ave de Fàtima. En arribar al monestir es va resar el sant Rosari, guiat per la comunitat de monges carmelites descalces en una església plena a vessar. I, per a concloure aquesta jornada de rebuda a la Mare de Déu, es va fer la pregària jubilar de consagració a l'Immaculat Cor de Maria i els fidels van poder venerar la imatge de la Mare de Déu de Fàtima. Els assistents van compartir la joia per aquesta visita de la Mare de Déu als locutoris i a l'atri del monestir. I, durant tota la nit, la comunitat de germanes carmelites va vetllar davant la imatge, pregant perquè intercedeixi per la pau i resant, també, per les intencions de l'Immaculat Cor de Maria.

Passada aquesta jornada, la imatge va pelegrinar a Manresa, primer a la parròquia de Sant Josep on va ser rebuda pels nens i nenes de la Catequesi que li varen oferir flors. L'endemà va visitar el col·legi de les Avemarianes; els alumnes, que havien estudiat el que suposaren les aparicions i l'any 1917 per a la història, van resar per la pau i la resolució de conflictes. Dels nens i joves, als ancians ja que, a la tarda, la imatge de la Mare de Déu va ser rebuda a l'Asil del Sant Crist d'Igualada, on les Germanetes dels Ancians Desamparats van organitzar una bonica processó des dels jardins de la llar a la capella, on es resà el Rosari. La imatge va anar després a la parròquia de la Sagrada Família per a la missa vespertina, que va ser molt concorreguda. L'endemà, trasllat cap a la Basílica: la parròquia de Santa Maria acollí la Mare de Déu de Fàtima de bon matí i després va ser portada al convent dels frares caputxins, amb molta gent. Com també molta gent després a la quasi parròquia de la Verge de Fàtima, on la Mare de Déu fou rebuda amb música i molta devoció. Per últim, abans de continuar el pelegrinatge cap a Tarragona, la imatge va passar la nit al monestir de les Carmelites descalces de Santa Teresa, on una llarguíssima processó de nens i nenes dels col·legis Mestral i Montclar, van passar a venerar la Mare de Déu.

Santa Seu

Sant Pare

MODIFICACIONS EN EL CÀNON 838 DEL CODI DE DRET CANÒNIC. CARTA APOSTÒLICA EN FORMA DE MOTU PROPRIO «MAGNUM PRINCIPIUM»

EL PRINCIPI IMPORTANT, confirmat pel Concili Ecumènic Vaticà II, segons el qual la pregària litúrgica, adaptada a la comprensió del poble, pugui ser entesa, ha requerit la seriosa tasca, encomanada als bisbes, d'introduir la llengua vernacle en la litúrgia i de preparar i aprovar les versions dels llibres litúrgics. L'Església Llatina era conscient de l'imminent sacrifici de la pèrdua parcial de la seva llengua litúrgica, utilitzada en tot el món a través dels segles, però va obrir de bon grat la porta al fet que les versions, com a part dels mateixos ritus, esdevinguessin la veu de l'Església que celebra els misteris divins, juntament amb la llengua llatina. Alhora, especialment després de les diverses opinions expressades clarament pels Pares Conciliars respecte a l'ús de la llengua vernacle en la litúrgia, l'Església era conscient de les dificultats que podien sorgir en aquesta matèria. D'una banda, calia unir el bé dels fidels de qualsevol edat i cultura i el seu dret a una participació conscient i activa en les celebracions litúrgiques amb la unitat substancial del Ritu Romà; de l'altra, les mateixes llengües vernacles, sovint només de manera progressiva, podrien esdevenir llengües litúrgiques, resplendents no diversament del llatí litúrgic per l'elegància de l'estil i la serietat dels conceptes per tal d'alimentar la fe. A això van apuntar algunes lleis litúrgiques, instruccions, circulars, indicacions i confirmacions dels llibres litúrgics en les llengües vernacles emeses per la Seu Apostòlica ja des dels temps del Concili, i això tant abans com després de les lleis establertes en el Codi de Dret Canònic. Els criteris establerts han estat i continuen essent útils en línies generals i, en la mesura de les possibilitats, hauran de ser seguits per les comissions litúrgiques com a eines adequades per tal que, en la gran varietat de llengües, la comunitat litúrgica pugui arribar a un estil expressiu adequat i congruent amb les parts individuals, mantenint la integritat i l'acurada fidelitat, especialment en la traducció d'alguns dels textos més importants de cada llibre litúrgic.

El text litúrgic, com a signe ritual, és un mitjà de comunicació oral. Però per als creients que celebren els ritus sagrats, fins i tot la paraula és un misteri: quan, de fet, es pronuncien les paraules, en particular quan es llegeix la Sagrada Escriptura, Déu parla als homes, Crist mateix en l'Evangelí parla al seu poble, que, per si mateix o per mitjà del celebrant, hi respon amb la pregària al Senyor en l'Esperit Sant. La finalitat de les traduccions dels textos litúrgics i dels textos bíblics, per a la litúrgia de la paraula, és d'anunciar als fidels la paraula de salvació en obediència a la fe i d'expressar la pregària de l'Església al Senyor. Per això, cal comunicar fidelment a un poble determinat, amb el seu propi llenguatge, allò que l'Església ha volgut comunicar a un altre per mitjà de la llengua llatina. Malgrat que la fidelitat no sempre pugui ser jutjada per les paraules individuals, sinó en el context de tot l'acte de la comunicació i d'acord amb el seu propi gènere literari, tanmateix, alguns termes específics també han de ser considerats en el context de la fe catòlica íntegra, perquè cada traducció dels textos litúrgics ha de ser congruent amb la sana doctrina. No ha de sorprendre que durant aquest llarg camí de treball hi hagi hagut dificultats entre les Conferències Episcopals i la Seu Apostòlica. Per tal que les decisions del Concili sobre l'ús de les llengües vernacles en la litúrgia siguin també vàlides en temps futurs, és extremadament necessària la col·laboració constant, plena de confiança mútua, atenta i creativa, entre les Conferències Episcopals i el Dicasteri de la Seu Apostòlica que exerceix la tasca de promoure la sagrada litúrgia, és a dir, la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments. Per tant, perquè continuï la renovació de tota la vida litúrgica, ha semblat oportú que alguns principis transmesos des de l'època del Concili siguin més clarament reafirmats i posats en pràctica. Sens dubte s'ha de prestar atenció a la utilitat i al bé dels fidels, i tampoc no cal oblidar el dret i el deure de les Conferències Episcopals que, juntament amb les Conferències Episcopals de les regions que tenen el mateix idioma i amb la Seu Apostòlica, han de garantir i establir que, salvaguardat el caràcter de cada idioma, es manifesti plenament i fidelment el sentit del text original i que els llibres litúrgics traduïts, fins i tot després de les adaptacions, brillin sempre amb la unitat del ritu romà. Per tal de fer més fàcil i fructífera la col·laboració entre la Seu Apostòlica i les Conferències Episcopals en aquest servei que ha de prestar-se als fidels, escoltat el parer de la Comissió de Bisbes i Experts, per mi instituïda, dispenso, amb l'autoritat que m'ha estat confiada, que la disciplina canònica vigent actualment al càn. 838 del C.I.C. es faci més clara, de manera que, tal com s'expressa en la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, en particular en els articles 36 §§ 3-4, 40 i 63, i en la carta apostòlica en forma de *motu proprio Sacram liturgiam*, núm. IX, apa-

regui millor la competència de la Seu Apostòlica pel que fa a la traducció dels llibres litúrgics i les adaptacions més profundes, entre les quals es poden incloure també possibles nous textos que s'hi incorporaran, establerts i aprovats per les Conferències Episcopals. En aquest sentit, en el futur el cànon 838 es llegirà com segueix: Cànon 838 - § 1. L'ordenament de la sagrada litúrgia depèn únicament de l'autoritat de l'Església, que resideix en la Seu Apostòlica i, segons la norma del dret, en el bisbe diocesà. § 2. Correspon a la Seu Apostòlica ordenar la sagrada litúrgia de l'Església universal, editar els llibres litúrgics, revisar-ne les adaptacions aprovades segons la norma del dret per la Conferència Episcopal, i també vetllar perquè arreu siguin observades fidelment les normes litúrgiques. § 3. Pertany a les Conferències Episcopals preparar fidelment les versions dels llibres litúrgics en les llengües vernacles i, convenientment acomodades dins els límits definits, aprovar-les i publicar els llibres litúrgics, per a les regions de la seva pertinença, després de la confirmació de la Seu Apostòlica. § 4. Correspon al bisbe diocesà en l'Església que li ha estat confiada i dintre els límits de la seva competència, dictar normes obligatòries per a tothom en matèria litúrgica. De manera conseqüent s'han d'interpretar tant l'article 64 § 3 de la constitució apostòlica *Pastor bonus* com les altres lleis, en particular les contingudes en els llibres litúrgics, sobre les seves versions. De la mateixa manera, disposem que la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments modifiqui el seu «Reglament» basant-se en la nova disciplina i ajudi les Conferències Episcopals a dur a terme la seva tasca i treballi per promoure cada vegada més la vida litúrgica de l'Església Llatina. Tot el que he deliberat amb aquesta carta apostòlica en forma de *motu proprio*, ordeno que s'observi en la seva totalitat, malgrat qualsevol disposició contrària, encara que digna de menció, i estableixo que es promulgui mitjançant la publicació en *L'Osservatore Romano*, i entri en vigor l'1 d'octubre de 2017, i publicat a continuació en els *Acta Apostolicae Sedis*.

Donat a Roma, prop de Sant Pere, el 3 de setembre del 2017, cinquè del meu pontificat

FRANCESC, papa

Conferència Episcopal Espanyola

DECLARACIÓN DE LA COMISIÓN PERMANENTE ANTE LA SITUACIÓN EN CATALUÑA

1. Ante la grave situación que se vive en Cataluña, con gran preocupación en el resto de España, los obispos queremos en primer lugar hacer nuestros los deseos y sentimientos manifestados recientemente de forma conjunta por los obispos con sede en el territorio de Cataluña, auténticos representantes de sus diócesis.

2. En especial invitamos a la oración por quienes en este momento difícil «tienen la responsabilidad en el gobierno de las diferentes administraciones públicas, de la gestión del bien común y de la convivencia social¹⁷⁵, a fin de que todos seamos guiados¹⁷⁴ por la sensatez, y el deseo de ser justos y fraternos¹⁷⁵, y con responsabilidad¹⁷⁴ avanzar en el camino del diálogo y del entendimiento, del respeto a los derechos y a las instituciones y de la no confrontación, ayudando a que nuestra sociedad sea un espacio de fraternidad, de libertad y de paz» (*Comunicado*, Obispos de Cataluña, 20-9-2017).

3. En estos momentos graves la verdadera solución del conflicto pasa por el recurso al diálogo desde la verdad y la búsqueda del bien común de todos, como señala la Doctrina Social de la Iglesia. El papa Francisco nos indica que «es hora de saber cómo diseñar, en una cultura que privilegie el diálogo como forma de encuentro, la búsqueda de consensos y acuerdos, pero sin separarla de la preocupación por una sociedad justa, con memoria y sin exclusiones» (exhortación apostólica *Evangelii gaudium*, n. 239).

4. Para hacer posible este diálogo honesto y generoso, que salvaguarde los bienes comunes de siglos y los derechos propios de los diferentes pueblos que conforman el Estado, es necesario que, tanto las autoridades de las administraciones públicas como los partidos políticos y otras organizaciones, así como los ciudadanos, eviten decisiones y actuaciones irreversibles y de graves consecuencias, que los sitúen al margen

de la práctica democrática amparada por las legítimas leyes que garantizan nuestra convivencia pacífica y originen fracturas familiares, sociales y eclesiales.

5. Como ya hemos señalado los obispos, en otra ocasión también difícil para nuestra convivencia democrática y pacífica, «es de todo punto necesario recuperar la conciencia ciudadana y la confianza en las instituciones, todo ello en el respeto de los cauces y principios que el pueblo ha sancionado en la Constitución» (XXXIV Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española, 28-2-1981).

6. Por último, reiterando nuestra llamada a la esperanza y la plegaria a Dios, a la serenidad y entendimiento, ofrecemos nuestra colaboración sincera al dialogo en favor de una pacífica y libre convivencia entre todos.

Madrid, 27 de septiembre de 2017

Conferència Episcopal Tarraconense

REUNIÓ 224ª DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE A BARCELONA

El dia 24 d'octubre del 2017 va tenir lloc la reunió núm. 224 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió fou presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres. Per primer cop hi van participar els nous auxiliars de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell. També, els bisbes van felicitar Mons. Sebastià Taltavull pel seu nomenament com a bisbe de Mallorca, que prendrà possessió d'aquesta seu el pròxim 25 de novembre.

Després de reflexionar sobre la situació social que està vivint el país, van tractar diverses qüestions proposades a l'ordre del dia, de litúrgia, treball envers les drogodependències, amb la presència de representants del CECAS, la pròxima escaiença del núm. 2000 de la revista *Catalunya Cristiana*, i la situació de la pastoral penitenciària a Catalunya, entre altres.

L'endemà, els bisbes van participar a la inauguració oficial del curs 2017-2018 de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona, que agrupa les facultats de Teologia, Filosofia i «Antoni Gaudí» i diversos Instituts.

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense

En aquests dies, demanem a tots els catòlics que preguin, que demanin la benedicció de Déu sobre Catalunya, que viu un moment delicat de la seva història.

Demanem també a Déu per totes les persones que tenen la responsabilitat en el govern de les diferents administracions públiques, de la gestió del bé comú i de la convivència social.

L'Església vol ser ferment de justícia, fraternitat i comunió, i s'ofereix per a ajudar en aquest servei en bé del nostre poble.

Animem tothom, especialment els laics cristians, a ser responsables i compromesos en la vida pública, per a avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, del respecte als drets i les institucions i de la no confrontació, ajudant que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau.

Que el seny i el desig de ser justos i fraterns ens guii a tots.

Barcelona, 20 de setembre del 2017

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**